Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kahdeksas jaosto)

27 päivänä huhtikuuta 2022 *

Kansanterveys – Vaatimus esittää voimassa oleva unionin digitaalinen koronatodistus parlamentin rakennuksiin pääsemiseksi – Oikeusperusta – Parlamentin jäsenten vapaus ja riippumattomuus – Velvollisuus varmistaa unionin palveluksessa olevan henkilöstön terveys – Parlamentaarinen koskemattomuus – Henkilötietojen käsittely – Oikeus yksityisyyteen – Oikeus fyysiseen koskemattomuuteen – Oikeus turvallisuuteen – Yhdenvertainen kohtelu – Oikeasuhteisuus

Yhdistetyissä asioissa T-710/21, T-722/21 ja T-723/21,

Robert Roos ja muut kantajat, joiden nimet luetellaan liitteessä,[1] edustajinaan asianajajat P. de Bandt, M. Gherghinaru, L. Panepinto ja V. Heinen,

kantajina,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehinään S. Alves ja A.-M. Dumbrăvan,

vastaajana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaostojen puheenjohtajat S. Papasavvas ja J. Svenningsen sekä tuomarit R. Barents, C. Mac Eochaidh ja T. Pynnä (esittelevä tuomari),

kirjaaja: H. Eriksson, hallintovirkamies,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä

ja 15.3.2022 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

[1] Luettelo muista kantajista on liitetty vain asianosaisille tiedoksi annettuun versioon.

tuomion

1 Kantajat, jotka ovat kaikki vaalikaudelle 2019–2024 valittuja Euroopan parlamentin jäseniä, vaativat SEUT 263 artiklaan perustuvilla kanteillaan, että unionin yleinen tuomioistuin kumoaa parlamentin puhemiehistön 27.10.2021 tekemän päätöksen terveyttä ja turvallisuutta koskevista poikkeussäännöistä, joissa säännellään pääsyä parlamentin rakennuksiin sen kolmella työskentelypaikkakunnalla (jäljempänä riidanalainen päätös).

I Asian tausta

2 Unionin lainsäätäjä antoi covid-19-pandemian aiheuttaman terveyskriisin yhteydessä komission ehdotuksesta kaksi asetusta: kehyksestä covid-19-tautiin liittyvien yhteentoimivien rokotusta, testausta ja taudista parantumista koskevien todistusten (EU:n digitaalinen koronatodistus) myöntämiseksi, todentamiseksi ja hyväksymiseksi helpottamaan henkilöiden vapaata liikkuvuutta covid-19-pandemian aikana 14.6.2021 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/953 (EUVL 2021, L 211, s. 1) sekä kehyksestä covid-19-tautiin liittyvien yhteentoimivien rokotusta, testausta ja taudista parantumista koskevien todistusten (EU:n digitaalinen koronatodistus) myöntämiseksi jäsenvaltioiden alueella laillisesti oleskeleville tai asuville kolmansien maiden kansalaisille covid-19-pandemian aikana sekä kyseisten todistusten todentamiseksi ja hyväksymiseksi 14.6.2021 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/954 (EUVL 2021, L 211, s. 24).

3 Tietyt jäsenvaltiot päättivät näiden asetusten perusteella ottaa käyttöön kansalliset sovellukset Euroopan unionin digitaalisesta koronatodistuksesta (jäljempänä koronatodistus) ja laajentaa niiden käyttöä etenkin niin, että ne ovat edellytyksenä tiettyihin tapahtumiin, rakennuksiin tai liikennevälineisiin pääsylle, tarkoituksena rajoittaa SARS-CoV-2-viruksen leviämistä ja suojella kansanterveyttä. Näin tekivät myös ne kolme jäsenvaltiota, joissa Euroopan parlamentin toimipaikat sijaitsevat: Belgia, Ranska ja Luxemburg.

4 Terveyskriisin alettua maaliskuussa 2020 parlamentin puhemies on hyväksynyt useita toimenpiteitä, joilla suojellaan parlamentin jäsenten, henkilöstön ja muiden sen rakennuksissa oleskelevien henkilöiden terveyttä kuitenkin niin, että turvataan parlamentin kyky hoitaa perussopimuksissa määritellyt keskeiset tehtävänsä.

5 Näitä väliaikaisia toimenpiteitä on jatkettu tai muutettu säännöllisesti. Joitakin niistä on voitu lieventää tai vahvistaa etenkin epidemiatilanteen kehittymisen myötä. Keväästä 2020 alkaen sovelletuista toimenpiteistä mainittakoon etenkin kasvomaskin käyttö ja ruumiinlämmön mittaaminen. Myös monet erilaiset tapahtumat ja vierailut yksittäin tai ryhmissä olivat kiellettyjä syksyyn 2021 asti. Maaliskuun 2020 ja toukokuun 2021 välisenä aikana täysistunnot pidettiin Brysselissä (Belgia).

6 Lisäksi Euroopan parlamentin pääsihteeri otti 16.3.2020 käyttöön kattavaa etätyötä koskevan poikkeusjärjestelyn covid-19-pandemian vuoksi. Järjestelyä mukautettiin pandemian kehittyessä, ja se korvattiin 1.9.2021 alkaen 16.7.2021 tehdyllä, etätyötä koskevalla pääsihteerin päätöksellä, jonka mukaan etätyö oli vastedes vapaaehtoista, mutta fyysisen läsnäolon oli oltava oletusarvoinen työskentelytapa Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 20 artiklan mukaisesti.

7 Parlamentin Brysselin toimipaikassa avattiin 25.3.2021 covid-19-rokotuskeskus läheisessä yhteistyössä kaupungin viranomaisten kanssa, jotta erityisesti parlamentin jäsenet ja henkilöstö saattoivat hankkia rokotuksen ilman, että heidän oli tarvittaessa matkustettava kotimaahansa. Lisäksi parlamentissa otettiin pandemian alussa maaliskuussa 2020 käyttöön poikkeuksellisia tilapäisiä menettelyjä, jotka mahdollistivat parlamentin jäsenten etäosallistumisen keskusteluihin ja äänestyksiin.

8 Parlamentin puhemies teki 2.9.2021 päätöksen turvatoimenpiteistä covid-19-taudin leviämisen rajoittamiseksi. Tämän päätöksen nojalla vierailijoiden, paikallisten avustajien, ulkopuolisten puhujien ja edunvalvojien pääsy parlamentin rakennuksiin edellytti koronatodistuksen tai vastaavan todistuksen esittämistä. Päätöksen mukaisesti parlamenttirakennuksissa oli myös käytettävä kasvomaskia ja vältettävä lähikontakteja, ja pääsy niihin oli kielletty henkilöiltä, joiden ruumiinlämpö ylitti 37,7 °C tai jotka aivastelivat tai yskivät, jotka olivat saaneet positiivisen covid-19-testituloksen tai olleet kontaktissa positiivisen covid-19-testituloksen saaneeseen henkilöön.

9 Parlamentin puhemies teki samana päivänä päätöksen poikkeustoimenpiteistä, joiden ansiosta parlamentti saattoi jatkaa toimintaansa ja käyttää sille perussopimusten mukaisesti kuuluvia valtaoikeuksia. Tällä päätöksellä erityisesti käynnistettiin uudelleen tietyt parlamentin toiminnot, kuten matkat ja valtuuskuntien kokoontumiset, ja velvoitettiin välttämään lähikontakteja ja käyttämään kasvomaskia parlamentin istuntokeskustelujen aikana.

10 Parlamentin puhemies teki 30.9.2021 kaksi päätöstä, joilla jatkettiin 2.9.2021 tehdyillä päätöksillä käyttöön otettuja toimenpiteitä 17.10.2021 asti.

11 Parlamentin puhemies teki 14.10.2021 uuden päätöksen, joka koski turvatoimenpiteitä viruksen leviämisen rajoittamiseksi ja jolla rajoitettiin monien tapahtumien järjestämistä ja vierailuja parlamentin rakennuksissa, otettiin käyttöön ruumiinlämmön mittaaminen rakennuksiin saavuttaessa sekä velvoitteet välttää lähikontakteja ja käyttää kasvomaskia parlamentin istuntokeskustelujen aikana sekä asetettiin vierailijoiden, paikallisten avustajien, ulkopuolisten puhujien ja edunvalvojien rakennuksiin pääsyn edellytykseksi koronatodistuksen esittäminen; toimenpiteet olivat voimassa 18.10. ja 2.11.2021 välisenä aikana.

12 Parlamentin puhemies teki samana päivänä uuden päätöksen poikkeustoimenpiteistä, joiden ansiosta parlamentti saattoi jatkaa toimintaansa ja käyttää sille perussopimusten mukaisesti kuuluvia valtaoikeuksia; sillä otettiin käyttöön 18.10. ja 2.11.2021 välisenä aikana etäosallistumisjärjestely esimerkiksi istuntoja, valiokuntien ja parlamenttien välisistä suhteista vastaavien valtuuskuntien ja tiettyjen elinten kokousten pitämistä sekä äänioikeuden käyttöä varten.

13 Turvaetäisyyksiä koskevista toimenpiteistä ja terveyttä koskevista varotoimista huolimatta ja siitäkin huolimatta, että henkilöstön rokotuskattavuudeksi arvioitiin yli 80 prosenttia, tartuntojen määrän havaittiin lisääntyvän parlamentissa syyskuusta 2021 alkaen.

14 Tästä syystä parlamentin puhemiehistö (jäljempänä puhemiehistö) teki 27.10.2021 riidanalaisen päätöksen. Päätöksellä asetetaan voimassaolevan koronatodistuksen esittäminen ehdoksi pääsylle kaikkiin parlamentin rakennuksiin sen kolmella työskentelypaikkakunnalla 3.11.2021 ja 31.1.2022 väliseksi ajaksi.

15 Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 11 perustelukappaleessa täsmennetään, että toimenpiteillä on kaksi tavoitetta: niillä pyritään sekä turvaamaan toimielimen perussopimuksista johtuvan lakisääteisen velvoitteen täyttäminen palaamalla normaaleihin menettelyihin että tarjoamaan riittävät takeet kaikkien parlamentin tiloissa oleskelevien henkilöiden hengen ja terveyden suojelemiseksi.

16 Asetuksen 2021/953 3 artiklan 1 kohdan mukaan koronatodistusta koskeva kehys mahdollistaa seuraavien todistusten myöntämisen sekä niiden rajatylittävän todentamisen ja hyväksymisen:

– todistus siitä, että sen haltija on saanut covid-19-rokotteen todistuksen myöntäneessä jäsenvaltiossa (jäljempänä rokotustodistus);

– todistus siitä, että terveydenhuollon ammattilainen tai koulutettu testaaja on todistuksen myöntäneessä jäsenvaltiossa tehnyt todistuksen haltijalle molekyylitason nukleiinihapon monistustestin (jäljempänä PCR-testi) tai 21.1.2021 annetun neuvoston suosituksen perusteella laaditussa covid-19-taudin pika-antigeenitestien yhteisessä päivitetyssä luettelossa mainitun pika-antigeenitestin (jäljempänä pika-antigeenitesti) ja josta käyvät ilmi testin tyyppi, testauspäivämäärä ja testin tulos (jäljempänä testaustodistus);

– todistus siitä, että sen haltija on parantunut SARS-CoV-2-infektiosta terveydenhuollon ammattilaisen tai koulutetun testaajan tekemässä PCR-testissä antamansa positiivisen näytteen jälkeen (jäljempänä taudista parantumista koskeva todistus).

II Asianosaisten vaatimukset

17 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen ja

– velvoittaa parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut, välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan lukien.

18 Parlamentti vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– jättää kanteet tutkimatta tai toissijaisesti hylkää ne perusteettomina ja

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut, välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan lukien.

III Oikeudellinen arviointi

A Kanteiden tutkittavaksi ottaminen

1. Kantajien oikeussuojan tarve

19 Asianosaisia kehotettiin sekä prosessinjohtotoimena että istunnossa selventämään, onko kantajilla edelleen oikeussuojan tarve riidanalaista päätöstä vastaan, kun otetaan huomioon, että sitä sovellettiin vain 31.1.2022 asti.

20 Tässä yhteydessä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kantajan oikeussuojan tarpeen on kanteen kohteen kannalta oltava olemassa kannetta nostettaessa, tai muuten kanne jätetään tutkimatta. Tämän oikeudenkäynnin kohteen on oikeussuojan tarpeen tavoin oltava olemassa tuomioistuimen ratkaisun julistamiseen saakka, mikä edellyttää sitä, että kanteen lopputulos voi tuottaa kantajalle etua, tai muuten lausunnon antaminen asiassa raukeaa (ks. tuomio 21.1.2021, Leino-Sandberg v. parlamentti, C-761/18 P, EU:C:2021:52, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

21 Lisäksi oikeuskäytännöstä seuraa, että kantajalla voi säilyä intressi pyytää Euroopan unionin toimielimen toimen kumoamista, jotta voitaisiin välttää se, että kyseistä tointa väitetysti rasittava lainvastaisuus toistuu tulevaisuudessa (tuomio 7.6.2007, Wunenburger v. komissio, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 50 kohta).

22 Oikeuskäytännön mukaan tällainen oikeussuojan tarve voi olla olemassa vain silloin, kun väitetty lainvastaisuus voi toistua tulevaisuudessa sen asian olosuhteista riippumatta, joka johti kantajan nostamaan kanteeseen (tuomio 7.6.2007, Wunenburger v. komissio, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 52 kohta).

23 Käsiteltävässä asiassa kantajat ovat istunnossa väittäneet, että lainvastaisuudet, joihin he vetoavat, saattavat toistua tulevaisuudessa sen asian olosuhteista riippumatta, joka on johtanut heidän nostamaansa kanteeseen.

24 Kantajat nimittäin vetoavat kanteessaan useisiin lainvastaisuuksiin, jotka koskevat erityisesti sitä, ettei riidanalaisella päätöksellä ole asianmukaista oikeusperustaa, ja sitä, että heidän erioikeuksiaan ja vapauksiaan, vapauttaan ja riippumattomuuttaan sekä heidän oikeuttaan yksityisyyteen on loukattu; nämä lainvastaisuudet saattavat kantajien mukaan toistua vastaavien päätösten yhteydessä riippumatta olosuhteista, jotka ovat johtaneet käsiteltävään kanteeseen.

25 Parlamentti on lisäksi todennut istunnossa, että riidanalaisen päätöksen voimassaoloa jatkettiin ensin 13.3.2022 asti puhemiehistön 26.1.2022 tekemällä päätöksellä ja sen jälkeen 10.4.2022 asti puhemiehistön 7.3.2022 tekemällä päätöksellä. Ei siis ole poissuljettua, että riidanalaisen päätöksen voimassaoloa jatketaan vielä uudestaan tai että tulevaisuudessa tehdään uusi vastaavanlainen päätös.

26 Kantajilla on näin ollen edelleen intressi vaatia riidanalaisen päätöksen kumoamista.

2. Kantajien asiavaltuus

27 Parlamentti väittää, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi, ja katsoo, ettei kantajilla ole SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa määriteltyä asiavaltuutta.

28 Se muistuttaa, että SEUT 263 artiklan neljännen kohdan mukaisesti henkilöllä voi olla asiavaltuus kolmessa tapauksessa: ensinnäkin jos kyseinen toimi on osoitettu hänelle, toiseksi jos se koskee häntä suoraan ja erikseen ja kolmanneksi jos kyseessä on sääntelytoimi, joka koskee häntä suoraan ja joka ei edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä. Parlamentti katsoo, ettei käsiteltävässä asiassa ole kyse mistään näistä kolmesta tapauksesta.

29 Kantajat kiistävät tämän väitteen.

30 On muistutettava, että SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa määrätään seuraavaa: ”Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi ensimmäisessä ja toisessa kohdassa määrätyin edellytyksin nostaa kanteen hänelle osoitetusta säädöksestä tai säädöksestä, joka koskee häntä suoraan ja erikseen, sekä sääntelytoimesta, joka koskee häntä suoraan ja joka ei edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä.”

31 Ensinnäkin on todettava parlamentin olevan oikeassa väittäessään, ettei riidanalaisen säädöksen voida katsoa olevan osoitettu kantajille tässä määräyksessä tarkoitetulla tavalla. Kyseistä päätöstä ei nimittäin ole osoitettu henkilökohtaisesti heille, ja sitä sovelletaan sen 2 artiklan mukaisesti ”kaikkiin henkilöihin, jotka haluavat päästä parlamentin rakennuksiin sen kolmella työskentelypaikkakunnalla, mukaan lukien parlamentin jäsenet, virkamiehet, akkreditoidut avustajat ja muut parlamentin toimihenkilöt”.

32 On muistutettava, että kyseiseen määräykseen sisältyvä käsite ”hänelle osoitettu” on ymmärrettävä muodollisesti siten, että sillä tarkoitetaan henkilöä, joka on kyseisessä toimessa nimetty adressaatiksi. Se, että toimen sisältö voi koskea muuta henkilöä kuin toimen muodollista adressaattia, voi antaa tälle henkilölle asiavaltuuden, jos tämä osoittaa erityisesti, että sisältö huomioon ottaen toimi koskee sitä suoraan mutta ei toimen adressaattina. Kantajia ei myöskään voida pitää riidanalaisen päätöksen adressaatteina pelkästään sen perusteella, että heille on toimitettu kyseisen päätöksen jäljennös (ks. vastaavasti tuomio 21.1.2016, SACBO v. komissio ja INEA, C-281/14 P, ei julkaistu, EU:C:2016:46, 34 kohta).

33 Toiseksi on tärkeää muistuttaa, että SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa määrätään kahdesta tapauksesta, joissa luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä katsotaan olevan asiavaltuus nostaa kanne toimesta, jota ei ole osoitettu sille. Tällaisen kanteen nostaminen on mahdollista yhtäältä sillä edellytyksellä, että kyseinen toimi koskee kyseistä henkilöä suoraan ja erikseen. Tällainen henkilö voi toisaalta nostaa kanteen sääntelytoimesta, joka ei edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä, jos kyseinen toimi koskee sitä suoraan (ks. tuomio 15.7.2021, Deutsche Lufthansa v. komissio, C-453/19 P, EU:C:2021:608, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo olevan aiheellista tutkia, onko kantajilla asiavaltuus edellä 33 kohdassa tarkoitetun jälkimmäisen tapauksen mukaisesti.

35 Tältä osin on ensinnäkin muistutettava, että SEUT 263 artiklan neljännen kohdan viimeisessä osassa tarkoitettu sääntelytoimen käsite kattaa kaikki yleisesti sovellettavat toimet, joita ei ole hyväksytty lainsäätämisjärjestyksessä (tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v.

komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P, C-623/16 P ja C-624/16 P, EU:C:2018:873, 28 kohta). Oikeuskäytännössä on lisäksi täsmennetty, että toimea pidetään yleisesti sovellettavana, jos sitä sovelletaan objektiivisesti määritellyissä tilanteissa ja jos sillä on oikeusvaikutuksia yleisellä ja abstraktilla tavalla määritellyille henkilöryhmille (ks. tuomio 31.5.2001, Sadam Zuccherifici ym. v. neuvosto, C-41/99 P, EU:C:2001:302, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todettava, että vaikka riidanalainen päätös on tehty päätöksen muodossa, se on todellisuudessa yleisesti sovellettava sääntelytoimi, sillä sitä sovelletaan objektiivisesti määritellyissä tilanteissa ja sillä on oikeusvaikutuksia yleisellä ja abstraktilla tavalla määritellyille henkilöryhmille, mitä parlamentti ei kiistä.

37 Toiseksi on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kahden kriteerin on täytyttävä kumulatiivisesti sen edellytyksen osalta, jonka mukaan kanteen kohteena olevan päätöksen on koskettava suoraan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, eli ensinnäkin, että riidanalaisella toimenpiteellä on välittömiä vaikutuksia yksityisen oikeusasemaan, ja toiseksi, ettei se jätä niille, joille se on osoitettu ja joiden tehtävänä on sen täytäntöönpano, ollenkaan harkintavaltaa, jolloin täytäntöönpano on luonteeltaan puhtaasti automaattista ja perustuu yksinomaan unionin lainsäädäntöön eikä edellytä välissä olevien sääntöjen soveltamista (ks. tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P, C-623/16 P ja C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38 Kuten kantajat väittävät, käsiteltävässä asiassa riidanalaisella päätöksellä on ollut sitovia ja välittömiä oikeusvaikutuksia heihin, sillä sen jälkeen, kun päätös tuli voimaan 3.11.2021, he ovat päässeet parlamentin rakennuksiin hoitamaan tehtäviään Euroopan parlamentin jäseninä ja voineet osallistua parlamentin toimintaan vain, jos he ovat kyenneet esittämään voimassaolevan koronatodistuksen.

39 Vaikka parlamentti päätti 22.11.2021 alkaen ottaa uudelleen käyttöön kaikkia henkilöstön jäseniä koskevan pakollisen järjestelyn, jonka mukaisesti etätyötä sai tehdä kuukausittain korkeintaan keskimäärin kolmena päivänä viikossa, jos tehtävien hoito sen salli, sekä tarjota parlamentin jäsenille mahdollisuuden etäosallistua täysistuntojen ja valiokuntien keskusteluihin ja äänestyksiin, minkä parlamentti vahvisti istunnossa, riidanalainen päätös ja voimassaolevan koronatodistuksen esittämispakko ehtona parlamentin rakennuksiin pääsemiselle olivat voimassa koko tämän ajan.

40 Lisäksi on selvää, ettei niillä päätöksen adressaateilla, joiden tehtävänä on panna se täytäntöön, erityisesti parlamentin turvamiehillä, joille voimassaoleva koronatodistus on esitettävä, ole lainkaan harkintavaltaa. Tehtävä on täysin automaattinen eikä edellytä välivaiheen toimenpiteitä.

41 On näin ollen todettava, että riidanalainen päätös koskee kantajia suoraan.

42 Kolmanneksi on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 263 artiklan neljännen kohdan kolmannessa osassa tarkoitettua ilmaisua ”joka ei edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä” on tulkittava kyseisen määräyksen tarkoituksen valossa, jona on – kuten määräyksen syntyhistoriasta ilmenee – sen välttäminen, että yksityisen olisi rikottava lakia voidakseen saattaa asiansa tuomioistuimen käsiteltäväksi. Kun sääntelytoimella on välittömiä vaikutuksia luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön oikeusasemaan eikä

täytäntöönpanotoimenpiteitä tarvita, kyseinen henkilö voisi jäädä ilman tehokasta tuomioistuimen tarjoamaa oikeussuojaa, jos sillä ei olisi oikeussuojakeinoa unionin tuomioistuimissa edellä mainitun sääntelytoimen laillisuuden kyseenalaistamiseksi. Täytäntöönpanotoimenpiteiden puuttuessa luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voisi näet – vaikka kyseessä oleva toimi koskee sitä suoraan – saattaa kyseisen toimen tuomioistuinvalvonnan piiriin vasta rikottuaan ensin mainitun toimen säännöksiä ja vetoamalla sitten niiden lainvastaisuuteen menettelyissä, jotka on pantu sitä vastaan vireille kansallisissa tuomioistuimissa (ks. tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P, C-623/16 P ja C-624/16 P, EU:C:2018:873, 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Sen sijaan silloin, kun sääntelytoimi edellyttää täytäntöönpanotoimenpiteitä, unionin oikeusjärjestyksen kunnioittamista koskeva tuomioistuinvalvonta varmistetaan riippumatta siitä, ovatko mainitut toimenpiteet unionin vai jäsenvaltioiden toteuttamia. Luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä, jotka eivät voi SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettujen tutkittavaksi ottamisen edellytysten vuoksi riitauttaa unionin sääntelytoimea suoraan unionin tuomioistuimissa, suojellaan siltä, että niihin sovelletaan tällaista toimea, antamalla niille mahdollisuus riitauttaa tällaisen toimen edellyttämät täytäntöönpanotoimenpiteet (ks. tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P, C-623/16 P ja C-624/16 P, EU:C:2018:873, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

44 Jos tällaisen toimen täytäntöönpano kuuluu unionin toimielimille, elimille tai laitoksille, kyseiset luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt voivat nostaa unionin tuomioistuimissa suoran kanteen soveltamistoimista SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetuin edellytyksin ja vedota kyseisen kanteen tueksi SEUT 277 artiklan nojalla kyseessä olevan perustoimen lainvastaisuuteen (ks. tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P, C-623/16 P ja C-624/16 P, EU:C:2018:873, 60 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45 Lisäksi unionin tuomioistuin on toistuvasti katsonut, että kun arvioidaan sitä, edellyttääkö sääntelytoimi täytäntöönpanotoimenpiteitä, on kiinnitettävä huomiota sen henkilön asemaan, joka vetoaa kanneoikeuteen SEUT 263 artiklan neljännen kohdan kolmannen osan perusteella. On siis merkityksetöntä, edellyttääkö kyseinen toimi täytäntöönpanotoimenpiteitä muihin yksityisiin nähden (ks. tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P, C-623/16 P ja C-624/16 P, EU:C:2018:873, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

46 Oikeuskäytännöstä ilmenee täytäntöönpanotoimenpiteiden käsitteen edellyttävän yhtäältä, että unionin toimielimet, elimet tai laitokset taikka jäsenvaltiot hyväksyvät toimen, joka voi olla tuomioistuinvalvonnan kohteena, (ks. vastaavasti tuomio 28.10.2020, Associazione GranoSalus v. komissio, C-313/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:869, 37 kohta) ja toisaalta, että riidanalaisen toimen oikeusvaikutukset kantajiin nähden toteutuvat vain näiden täytäntöönpanotoimenpiteiden välityksellä (ks. vastaavasti tuomio 13.3.2018, European Union Copper Task Force v. komissio, C-384/16 P, EU:C:2018:176, 50 kohta; tuomio 13.3.2018, Industrias Químicas del Vallés v. komissio, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 57 kohta ja tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P, C-623/16 P ja C-624/16 P, EU:C:2018:873, 64 kohta).

47 Parlamentin mukaan riidanalaisen päätöksen 3 artiklasta ilmenee, että pääsy parlamentin tiloihin myönnetään tai evätään parlamentin turvallisuuspalvelujen suorittaman tarkastuksen jälkeen. Tässä yhteydessä ei tarkasteta vain koronatodistusta vaan tarvittaessa myös se, koskeeko riidanalaisen päätöksen 5 artiklan 2 kohdan mukainen pääsihteerin myöntämä poikkeus kyseistä henkilöä. Näin ollen riidanalaisen päätöksen vaikutukset toteutuvat kantajiin nähden parlamentin mukaan vasta parlamentin turvallisuuspalvelujen suorittaman tarkastuksen jälkeen.

48 On kuitenkin todettava, että toisin kuin parlamentti väittää, riidanalaisen päätöksen oikeusvaikutukset kantajiin nähden toteutuivat päätöksen voimaantulohetkellä ilman, että tarvittiin muita täytäntöönpanotoimenpiteitä, sillä kantajilla oli heti kyseisenä päivänä oltava voimassaoleva koronatodistus päästäkseen parlamentin rakennuksiin.

49 Lisäksi on todettava, että parlamentin turvamiehet, joiden tehtävänä on varmistaa riidanalaisen päätöksen täytäntöönpano, eivät hyväksy toimea, joka voi olla tuomioistuinvalvonnan kohteena, sillä he vain tarkastavat CovidScanBE- tai CovidCheck.lu-sovelluksen avulla, onko parlamentin rakennuksiin pyrkivällä voimassaoleva koronatodistus vai ei.

50 Parlamentti on kuitenkin istunnossa todennut, että henkilöt, joilta on evätty pääsy sen rakennuksiin voimassaolevan koronatodistuksen puuttumisen vuoksi, saattavat pyynnöstä saada asiakirjan, jossa vahvistetaan parlamentin rakennuksiin pääsyn epääminen, mikä parlamentin mukaan muodostaa riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanotoimenpiteen.

51 On kuitenkin todettava, että olisi keinotekoista vaatia kantajia pyytämään pääsyä parlamentin rakennuksiin, vaikka heillä ei ole voimassaolevaa koronatodistusta, jotta he saisivat asiakirjan, jossa vahvistetaan, etteivät he täytä riidanalaisen päätöksen mukaisia edellytyksiä, ja sitten riitauttamaan tämä toimi unionin yleisessä tuomioistuimessa vetoamalla kanteensa tueksi SEUT 277 artiklan nojalla riidanalaisen päätöksen lainvastaisuuteen (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P, C-623/16 P ja C-624/16 P, EU:C:2018:873, 66 kohta; tuomio 14.1.2016, Doux v. komissio, T-434/13, ei julkaistu, EU:T:2016:7, 59–64 kohta ja tuomio 13.9.2018, Gazprom Neft v. neuvosto, T-735/14 ja T-799/14, EU:T:2018:548, 102 kohta).

52 Samoin on hylättävä parlamentin väite, jonka mukaan kantajat voivat esittää parlamentin pääsihteerille riidanalaisen päätöksen 5 artiklan 2 kohdan mukaisen poikkeuspyynnön ja sen jälkeen riitauttaa poikkeuksen mahdollisen epäämisen. Parlamentti on nimittäin istunnossa vahvistanut, että poikkeuksia myönnetään vain hyvin erityisistä, perustelluista syistä, esimerkiksi jos kyseinen henkilö on saanut rokotteen kolmannessa maassa, eikä niitä koskaan myönnetä ilman pätevää syytä harkinnanvaraisesti henkilöille, joilla ei ole voimassaolevaa koronatodistusta.

53 Sen lisäksi, että olisi keinotekoista vaatia kantajia esittämään poikkeuspyyntöjä, on näin ollen todettava, etteivät kantajat ole käsiteltävässä asiassa koskaan esittäneet tällaisia pyyntöjä, joten mainittujen kaltaiset täytäntöönpanotoimenpiteet ovat joka tapauksessa merkityksettömiä käsiteltävässä asiassa edellä 46 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa.

54 Vielä on todettava, ettei parlamentti voi tehokkaasti vedota tuomioon 20.11.2017, Petrov ym. v. parlamentti (T-452/15, EU:T:2017:822) väittääkseen, että mahdollinen parlamentin rakennuksiin pääsyn epääminen olisi käsiteltävässä asiassa toimi, josta kyseinen henkilö voi nostaa kanteen unionin tuomioistuimessa. Kyseisessä asiassa kantajat, jotka olivat kolmannen maan kansalaisia, nimittäin riitauttivat päätöksen, jolla evättiin heiltä parlamentin rakennuksiin pääsyn edellyttämä

akkreditointi. Toisin kuin käsiteltävän asian kantajilla heillä ei ilman kyseistä päätöstä olisi ollut pysyvää oikeutta päästä parlamentin rakennuksiin. Lisäksi päätös, josta oli kyse tuossa asiassa, oli nimenomainen pääsyn epäämispäätös, joka koski yksittäistapausta, kun taas käsiteltävässä asiassa on kyseessä pelkkä tarkastustoimenpide, jonka suorittavat parlamentin turvamiehet, joiden tehtävänä on panna täytäntöön yleisesti sovellettava, aiemmin tehty päätös, joka koskee parlamentin rakennuksiin pääsyn ehtoja.

55 Edellä esitetyn perusteella ei näin ollen voida katsoa, että riidanalainen päätös edellyttää kantajia koskevia SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettuja täytäntöönpanotoimenpiteitä.

56 Koska riidanalainen päätös on sääntelytoimi, joka koskee kantajia suoraan eikä edellytä heitä koskevia täytäntöönpanotoimenpiteitä, on näin ollen todettava, että kantajilla on SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa mainittuun kolmanteen tapaukseen perustuva asiavaltuus.

B Kanteiden tarkistamista koskevien pyyntöjen tutkittavaksi ottaminen

57 Parlamentti on todennut istunnossa, että riidanalaisen päätöksen voimassaoloa jatkettiin ensin 13.3.2022 asti puhemiehistön 26.1.2022 tekemällä päätöksellä ja sen jälkeen 10.4.2022 asti puhemiehistön 7.3.2022 tekemällä päätöksellä. Parlamentti on myös täsmentänyt, että nämä uudet päätökset perustuivat päivitettyyn terveystilannearvioon ja käytettävissä olleeseen tutkittuun tietoon.

58 Kun kantajilta kysyttiin näiden uusien päätösten vaikutuksesta kanteeseen, he totesivat istunnossa haluavansa tarkistaa kanteidensa vaatimuksia uusien seikkojen huomioon ottamiseksi.

59 On kuitenkin todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 86 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti tarkistaminen on tehtävä erillisellä asiakirjalla ennen asian käsittelyn suullisen vaiheen päättämistä tai ennen unionin yleisen tuomioistuimen päätöstä ratkaista asia ilman käsittelyn suullista vaihetta.

60 Tämän vaatimuksen tarkoituksena on taata kontradiktorisen periaatteen noudattaminen ja puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen antamalla vastaajalle mahdollisuus vastata kantajan tarkistettuihin kanneperusteisiin tai väitteisiin siltä osin kuin ne koskevat uusia seikkoja (ks. vastaavasti tuomio 24.1.2019, Haswani v. neuvosto, C-313/17 P, EU:C:2019:57, 36–40 kohta; tuomio 9.11.2017, HX v. neuvosto, C-423/16 P, EU:C:2017:848, 23 kohta ja tuomio 30.11.2016, Rotenberg v. neuvosto, T-720/14, EU:T:2016:689, 139 kohta).

61 Lisäksi on todettava, että kantajat ja heidän edustajansa saivat väistämättä tiedon puhemiehistön uusista päätöksistä ennen istuntoa, joten jos he olisivat halunneet kiistää myös niiden lainmukaisuuden, heidän olisi pitänyt noudattaa asianmukaisen huolellisuuden velvoitetta joko nostamalla uudet kanteet SEUT 263 artiklan nojalla tai tarkistamalla kanteitaan työjärjestyksen 86 artiklan vaatimusten mukaisesti.

62 Koska kantajat eivät ole esittäneet erillisellä asiakirjalla kanteiden tarkistamista koskevia pyyntöjä ennen asian käsittelyn suullisen vaiheen päättämistä, kyseiset pyynnöt, jotka on esitetty suullisesti istunnossa, on jätettävä tutkimatta.

C Asiakysymys

63 Kantajat esittävät kanteensa tueksi neljä erillistä kanneperustetta, joista ensimmäisen mukaan riidanalainen päätös ei perustu pätevään oikeusperustaan Euroopan parlamentin jäsenille aiheutuvien vaikutusten aikaansaamiseksi; toisen mukaan riidanalaisella päätöksellä loukataan periaatetta parlamentin jäsenten itsenäisyydestä ja riippumattomuudesta ja heille perussopimuksessa taattua vapautta; kolmannen mukaan sillä loukataan henkilötietojen käsittelyä koskevia yleisiä periaatteita; neljännen mukaan sillä loukataan perusteettomasti oikeuksia, jotka koskevat yksityisyyttä, henkilötietojen suojaa, fyysistä koskemattomuutta, vapautta ja turvallisuutta sekä yhdenvertaisuutta lain edessä ja syrjimättömyyttä.

1. Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan riidanalainen päätös ei perustu pätevään oikeusperustaan Euroopan parlamentin jäsenille aiheutuvien vaikutusten aikaansaamiseksi

64 Kantajat katsovat, ettei parlamentin työjärjestyksen 25 artikla ole pätevä oikeusperusta riidanalaiselle päätökselle ja sille, että sen vaikutukset kohdistuvat heihin. He nimittäin korostavat, että tämän määräyksen 2 kohdassa, joka heidän mukaansa on ainoa, jolla voisi olla merkitystä, annetaan puhemiehistölle vain parlamentin sisäistä organisaatiota koskevaa yleistä toimivaltaa, eikä sen perusteella voida hyväksyä niin ankaria toimenpiteitä kuin mistä riidanalaisessa päätöksessä on säädetty.

65 Kantajat toteavat myös, että Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 8 artiklan mukaan henkilötietojen käsittelyn olennaisista osatekijöistä on säädettävä ”lailla”. Heidän mukaansa on kuitenkin selvää, ettei puhemiehistön päätös ole tässä määräyksessä tarkoitettu laki. Muunlainen tulkinta johtaisi kantajien mukaan siihen, että unionin toimielimet takaavat heikomman suojan kuin jäsenvaltiot, joissa henkilötietojen käsittelyn edellytyksenä on lainsäädännöllinen normi, joka hyväksytään parlamentaarisen keskusten päätteeksi.

66 Kantajat katsovat joka tapauksessa, ettei parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 2 kohdan perusteella voida hyväksyä toimenpiteitä, jotka ovat vastoin Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta 28.9.2005 annettua Euroopan parlamentin päätöstä 2005/684/EY, Euratom (EUVL 2005, L 262, s. 1; jäljempänä Euroopan parlamentin jäsenten ohjesääntö) tai Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista tehtyä pöytäkirjaa N:o 7 (EUVL 2010, C 83, s. 266; jäljempänä pöytäkirja N:o 7).

67 Parlamentti kiistää kantajien väitteet ja perustelut.

68 Ensinnäkin on muistutettava, että SEUT 232 artiklan mukaan Euroopan parlamentti vahvistaa työjärjestyksensä jäsentensä äänten enemmistöllä.

69 Käsiteltävässä asiassa on selvää, että riidanalainen päätös on hyväksytty erityisesti parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 2 kohdan perusteella. Tässä määräyksessä puhemiehistölle annetaan toimivalta ratkaista parlamentin sisäistä organisaatiota, pääsihteeristöä ja elimiä koskevat taloudelliset, organisatoriset ja hallinnolliset kysymykset.

70 On todettava parlamentin tavoin, että riidanalainen päätös, jonka tarkoituksena on rajoittaa pääsy parlamentin rakennuksiin henkilöihin, joilla on voimassaoleva koronatodistus, koskee parlamentin sisäistä organisaatiota, jota tarkoitetaan parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 2 kohdassa.

71 Parlamentilla on sisäisen organisaatiovaltansa nojalla nimittäin oikeus toteuttaa asianmukaisia toimenpiteitä moitteettoman toimintansa ja menettelyjensä kulun varmistamiseksi (tuomio 10.2.1983, Luxemburg v. parlamentti, 230/81, EU:C:1983:32, 38 kohta; tuomio 10.7.1986, Wybot, 149/85, EU:C:1986:310, 16 kohta ja tuomio 2.10.2001, Martinez ym. v. parlamentti, T-222/99, T-327/99 ja T-329/99, EU:T:2001:242, 144 kohta).

72 Parlamentti toteaa riidanalaisen päätöksen olevan tällainen toimenpide sikäli, että sen tavoitteena on sen johdanto-osan toisen perustelukappaleen mukaan mahdollistaa paluu työpaikalla tehtävään työhön, jotta voitaisiin varmistaa parlamentin toiminnan jatkuminen perussopimuksista johtuvien normaalimenettelyjen puitteissa ja taata kaikkien parlamentin työjärjestyksen mukaisten tavanomaisten menettelyjen täysimääräinen soveltaminen sekä jotta parlamentti voisi täyttää kokonaisuudessaan ja rajoituksetta tehtävänsä demokraattisesti valittuna unionin toimielimenä, joka edustaa unionin tasolla suoraan kansalaisia.

73 Edellä 72 kohdassa mainittu parlamentin sisäinen organisaatiovalta tunnustetaan myös päätoimipaikkasopimuksissa, jotka on tehty unionin toimielinten ja rakennusten sijaintijäsenvaltioiden välillä. Yhtäältä parlamentin, Euroopan unionin neuvoston, komission, Euroopan talous- ja sosiaalikomitean, alueiden komitean ja Euroopan investointipankin sekä toisaalta Belgian hallituksen välillä 31.12.2004 allekirjoitetun turvallisuutta koskevan järjestelyn mukaisesti toimielimet ovat nimittäin vastuussa turvallisuudesta ja kaikenlaisen järjestyksen ylläpidosta niiden käytössä olevissa rakennuksissa sekä kulkuluvista ja kulunvalvonnasta niissä. Myös parlamentin ja Luxemburgin suurherttuakunnan välisessä, 2.12.1983 allekirjoitetussa sopimuksessa määrätään, että parlamentti on vastuussa turvallisuudesta toimitiloissaan ja rakennuksissaan ja että se hyväksyy tätä varten sisäisiä sääntöjä. Vielä on mainittava, että myös parlamentin ja Ranskan viranomaisten välisessä, 25.6.1998 allekirjoitetussa hallinnollisessa järjestelyssä, joka koskee Strasbourgissa (Ranska) sijaitsevien parlamentin rakennusten turvallisuutta, tunnustetaan, että parlamentti on yksin vastuussa rakennuksiaan koskevista kulkuluvista ja kulunvalvonnasta.

74 On lisäksi todettava, että riidanalainen päätös vastaa parlamentin jäsenille kuuluvan, parlamentin rakennuksiin pääsyä koskevan pysyvän oikeuden rajoittamista; tämä oikeus on vahvistettu kulkulupia koskevista säännöistä 3.5.2004 tehdyn puhemiehistön päätöksen 1 artiklan 1 kohdassa. Kun otetaan huomioon, että tämän puhemiehistön päätöksen perustana on erityisesti parlamentin työjärjestyksen aiemman version 22 artikla, joka vastaa nyt voimassa olevan työjärjestyksen 25 artiklaa, on johdonmukaista, että saman elimen tekemällä riidanalaisella päätöksellä on sama oikeusperusta menettelymääräysten vastaavuutta koskevan periaatteen mukaisesti (ks. tuomio 18.10.2018, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava ym. v. komissio, T-364/16, EU:T:2018:696, 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

75 Toiseksi ja ilman, että on tarpeen lausua sen tehokkuudesta, on tarkasteltava kantajien väitettä, jonka mukaan riidanalainen päätös ei ole perusoikeuskirjan 8 artiklassa tarkoitettu ”laki”, jonka nojalla voitaisiin säätää kantajia koskevien henkilötietojen käsittelyn olennaisista osatekijöistä.

76 On huomautettava perusoikeuskirjan 8 artiklassa määrättävän, että ”jokaisella on oikeus henkilötietojensa suojaan” ja että ”tällaisten tietojen käsittelyn on oltava asianmukaista ja sen on tapahduttava tiettyä tarkoitusta varten ja asianomaisen henkilön suostumuksella tai muun laissa säädetyn oikeuttavan perusteen nojalla”.

77 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa määrätään myös, että ”tässä perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla sekä kyseisten oikeuksien ja vapauksien keskeistä sisältöä kunnioittaen”.

78 Lisäksi perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdassa määrätään seuraavaa: ”Siltä osin kuin tämän perusoikeuskirjan oikeudet vastaavat ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyssä yleissopimuksessa taattuja oikeuksia, niiden merkitys ja ulottuvuus ovat samat kuin mainitussa yleissopimuksessa. Tämä määräys ei estä unionia myöntämästä tätä laajempaa suojaa.”

79 Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 8 artiklassa määrätään, että ”jokaisella on oikeus nauttia yksityis- ja perhe-elämäänsä – – kohdistuvaa kunnioitusta” ja että ”viranomaiset eivät saa puuttua tämän oikeuden käyttämiseen, paitsi silloin kun laki sen sallii ja se on demokraattisessa yhteiskunnassa välttämätöntä kansallisen ja yleisen turvallisuuden tai maan taloudellisen hyvinvoinnin vuoksi, tai epäjärjestyksen ja rikollisuuden estämiseksi, terveyden tai moraalin suojaamiseksi, tai muiden henkilöiden oikeuksien ja vapauksien turvaamiseksi”. Koska perusoikeuskirjan 8 artiklassa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklassa määrätään samantasoisista oikeuksista, on ensin mainittua tulkittaessa otettava huomioon jälkimmäinen, koska siinä määrätään vähimmäissuojan tasosta (ks. vastaavasti tuomio 8.4.2014, Digital Rights Ireland ym., C-293/12 ja C-594/12, EU:C:2014:238, 54 kohta).

80 Unionin tuomioistuimen ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan vaatimus, jonka mukaan perusoikeuksien käyttämiseen voidaan puuttua ainoastaan lailla perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan 2 kappaleessa tarkoitetulla tavalla, merkitsee paitsi sitä, että tämän puuttumisen mahdollistavalla toimenpiteellä on oltava oikeusperusta kansallisessa oikeudessa, myös sitä, että tähän oikeusperustaan on voitava liittää tiettyjä saatavuuden ja ennakoitavuuden omaisuuksia, jotta riski mielivallasta vältetään (ks. vastaavasti tuomio 15.3.2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, 38 kohta; Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 26.4.1979, Sunday Times v. Yhdistynyt kuningaskunta, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, 49 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 4.12.2015, Zakharov v. Venäjä, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, 28 kohta).

81 Lisäksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että sana ”laki”, joka sisältyy Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklassa olevaan ilmaisuun ”laki sen sallii”, on ymmärrettävä sen aineellisoikeudellisessa eikä muodollisessa merkityksessä. Se kattaa näin ollen sekä kirjoitetun että kirjoittamattoman lain eikä rajoitu lainsäädäntöön, vaan käsittää myös alemman tasoiset säädökset. Lyhyesti voidaan todeta, että ”lailla” tarkoitetaan voimassa olevaa normatiivista säädöstä sellaisena kuin toimivaltaiset tuomioistuimet ovat sitä tulkinneet (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 26.4.1979, Sunday Times v. Yhdistynyt kuningaskunta, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, 47 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio Vavřička ym. v. Tšekki, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, 269 kohta).

82 Pelkästään sen perusteella, ettei riidanalainen päätös ole lainsäädännöllinen normi, joka on hyväksytty parlamentaarisen keskustelun päätteeksi, ei näin ollen voida katsoa, ettei se ole perusoikeuskirjan 8 artiklassa, jota tulkitaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan valossa, tarkoitettu ”laki”.

83 Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä tosin ilmenee myös, että jotta kansallinen lainsäädäntö täyttäisi lain käsitteeseen liittyvät vaatimukset, siinä on annettava tietty suoja julkisen vallan Euroopan ihmisoikeussopimuksessa taattujen oikeuksien mielivaltaista loukkaamista vastaan, ja kun asia liittyy perussoikeuksiin, laki olisi ristiriidassa oikeuden ensisijaisuuden periaatteen kanssa, joka on yksi Euroopan ihmisoikeussopimuksessa vahvistetuista demokraattisen yhteiskunnan perusperiaatteista, jos toimeenpanovallalle annettua harkintavaltaa ei ole rajattu. Siinä on siksi määriteltävä riittävän selvästi tällaisen harkintavallan laajuus ja sen käyttöä koskevat yksityiskohtaiset säännöt (ks. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 15.3.2022, Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) v. Sveitsi, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, 78 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

84 Koska riidanalainen päätös on kuitenkin itsessään perusoikeuskirjan 8 artiklassa, jota tulkitaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan valossa, tarkoitettu ”laki”, käsiteltävässä asiassa ei voida katsoa, että parlamentti olisi tarvinnut unionin lainsäätäjältä nimenomaisen luvan hyväksyä kyseessä olevan kaltaisia toimenpiteitä, joiden perustana on SEUT 232 artikla ja parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 2 kohta.

85 Kuten parlamentti toteaa, riidanalainen päätös täyttää lisäksi saatavuuden ja ennakoitavuuden vaatimukset, joita mielivallan riskin välttäminen edellyttää.

86 Tässä yhteydessä on korostettava, että riidanalaisessa päätöksessä säädetään selvistä ja täsmällisistä kyseisen toimenpiteen laajuutta ja soveltamista koskevista säännöistä ja että kyseisille henkilöille annetaan riittävät takeet, joiden avulla voidaan tehokkaasti suojata heidän henkilötietonsa väärinkäytön vaaroja vastaan sekä kaikenlaista näiden tietojen laitonta saantia ja käyttöä vastaan (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 8.4.2014, Digital Rights Ireland ym., C-293/12 ja C-594/12, EU:C:2014:238, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

87 Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 22–25 perustelukappaleesta ja 4 artiklasta näet ilmenee, että henkilöitä, joiden henkilötietoja parlamentti käsittelee tämän päätöksen perusteella, suojataan luonnollisten henkilöiden suojelusta unionin toimielinten, elinten ja laitosten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta sekä asetuksen (EY) N:o 45/2001 ja päätöksen N:o 1247/2002/EY kumoamisesta 23.10.2018 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2018/1725 (EUVL 2018, L 295, s. 39).

88 Vielä on todettava parlamentin tavoin, että kantajien perustelu, jonka mukaan parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 2 kohta ei voi olla perusteena toimenpiteille, jotka ovat vastoin Euroopan parlamentin jäsenten ohjesääntöä ja pöytäkirjaa N:o 7, ei koske riidanalaisen päätöksen asianmukaista oikeusperustaa vaan kyseisen päätöksen lainmukaisuutta suhteessa mainittuihin määräyksiin; tätä kysymystä tarkastellaan jäljempänä toisen kanneperusteen yhteydessä.

89 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 2 kohta on pätevä oikeusperusta riidanalaisen päätöksen tekemiselle.

90 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

2. Toinen kanneperuste, jonka mukaan riidanalaisella päätöksellä loukataan periaatetta parlamentin jäsenten itsenäisyydestä ja riippumattomuudesta ja heille perussopimuksessa taattua vapautta

91 Kantajien toinen kanneperuste koostuu kahdesta osasta, joiden mukaan riidanalaisella päätöksellä loukataan yhtäältä Euroopan parlamentin jäsenten ohjesäännön 2 artiklaa, jossa vahvistetaan periaate jäsenten itsenäisyydestä ja riippumattomuudesta, ja toisaalta parlamentin jäsenten vapautta, joka taataan erityisesti pöytäkirjassa N:o 7.

a) Ensimmäinen osa, jonka mukaan riidanalainen päätös on ristiriidassa parlamentin jäsenten itsenäisyyttä ja riippumattomuutta koskevan periaatteen kanssa

92 Kantajat katsovat, että riidanalainen päätös on erittäin rajoittava ja että sillä vahingoitetaan vakavasti Euroopan parlamentin jäsenten ohjesäännön 2 artiklassa vahvistettua periaatetta parlamentin jäsenen tehtävän itsenäisestä ja riippumattomasta hoitamisesta, sillä kyseinen päätös voisi estää jäseniä osallistumasta täysistuntoihin ja hoitamasta edustajantoimeaan, mikä voi vahingoittaa toimivallan tasapainoista jakautumista ja demokratiaa.

93 Kantajat muistuttavat, että riidanalaisen päätöksen perusteella pääsy parlamentin rakennuksiin evätään henkilöltä, joka ei esitä voimassaolevaa koronatodistusta, todistuksen esittämättä jättämisen syystä riippumatta. Parlamentin jäsen saattaakin olla kykenemätön esittämään voimassaolevan koronatodistuksen, koska hänellä ei ole tai hän ei halua hankkia sellaista, mutta myös koska hän on unohtanut tai hukannut todistuksensa tai koska hänen älypuhelimensa ei toimi tarkastushetkellä. He korostavat lisäksi, että parlamentin jäsenten, joilla ei ole rokotustodistusta tai taudista parantumista koskevaa todistusta, on käytävä testissä vähintään joka toinen päivä testitulosten lyhyen voimassaoloajan vuoksi. Lisäksi testin ottamisen ja pikavastauskoodin (jäljempänä QR-koodi) saamisen välillä saattaa kulua huomattavan pitkä aika. Jos he haluavat olla läsnä parlamentissa maanantaiaamuna, heidän on näin ollen käytävä testissä vapaapäivänään, eikä heillä olisi käytännössä mahdollisuutta käydä testissä ”punaisilla” täysistuntoviikoilla ja ”vaaleanpunaisilla” trilogiviikoilla, koska tuolloin keskustelut päättyvät myöhään illalla ja alkavat aikaisin aamulla.

94 Parlamentti kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

95 Aluksi on muistutettava, että Euroopan parlamentin jäsenten ohjesäännön 2 artiklan 1 kohdan mukaan ”jäsenet ovat itsenäisiä ja riippumattomia”. Myös parlamentin työjärjestyksen 2 artiklassa määrätään erityisesti, että jäsenet ovat edustajantoimessaan itsenäiset ja riippumattomat. Parlamentin jäsenten edustajantoimen itsenäisyyden ja riippumattomuuden periaate on kaikkien parlamentaaristen demokratioiden yhteinen periaate ja olennainen osa edustuksellista demokratiaa, johon unionin toiminta perustuu SEU 10 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Periaatteeseen kuuluu Euroopan parlamentin jäsenten oikeus päästä esteettä parlamentin rakennuksiin, jotta he voivat osallistua aktiivisesti parlamentin valiokuntien ja valtuuskuntien työhön parlamentin työjärjestyksen 5 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

96 Riidanalaisella päätöksellä puututaan näin ollen Euroopan parlamentin jäsenten edustajantoimen hoitamiseen, koska siinä asetetaan heidän parlamentin rakennuksiin pääsylleen lisäehdoksi voimassaolevan koronatodistuksen esittäminen.

97 On kuitenkin korostettava, ettei jäsenten edustajantoimen itsenäisyyden ja riippumattomuuden periaate ole ehdoton, ja erityisesti parlamentti voi asettaa sille tiettyjä rajoituksia SEUT 232 artiklassa määrätyn sisäisen organisaatiovaltansa nojalla, kun se pyrkii oikeutettuun tavoitteeseen.

98 Jos parlamentin jäsenten edustajantoimen itsenäisyyden ja riippumattomuuden periaatteeseen kuitenkin puututaan tai sitä rajoitetaan, on aina noudatettava suhteellisuusperiaatetta, koska se on unionin oikeuden yleinen periaate. Tämän periaatteen mukaisesti unionin toimielinten säädöksillä, päätöksillä ja muilla toimenpiteillä ei saa ylittää sitä, mikä on tarkoituksenmukaista ja tarpeellista tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi, jolloin on selvää, että jos on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, näistä on valittava vähiten velvoittava (ks. vastaavasti tuomio 2.10.2001, Martinez ym. v. parlamentti, T-222/99, T-327/99 ja T-329/99, EU:T:2001:242, 215 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

99 Ensinnäkin erityisesti riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 1–11 perustelukappaleesta ilmenee, että päätöksellä pyritään oikeutettuun tavoitteeseen, eli sovittamaan pandemiatilanteessa yhteen kaksi ristiriitaista intressiä, jotka ovat parlamentin toiminnan jatkuminen ja sen rakennuksissa oleskelevien henkilöiden terveys.

100 Parlamentti on nimittäin yhtäältä velvollinen varmistamaan perussopimuksista johtuvan toimintansa jatkumisen. Parlamentin toimintakykyä ja erityisesti sen lainsäädäntö- ja talousarviotoimintaa onkin ollut pakko ylläpitää covid-19-pandemian aikana. Parlamentti on tätä varten hyväksynyt työjärjestyksensä osan XIII a nojalla poikkeustoimenpiteitä ja erityisesti ottanut käyttöön etäosallistumismenetelmiä. Kuten parlamentin työjärjestyksen 237 a artiklasta ilmenee, tällaisten poikkeustoimenpiteiden on kuitenkin määritelmänsä mukaisesti oltava ajallisesti rajoitettuja. Parlamentin oli näin ollen pakko palata mahdollisimman nopeasti tavanomaisiin toimintamenettelyihinsä, eli parlamentin jäsenten fyysiseen läsnäoloon, varmistaakseen parlamentin normaalin toiminnan unionin toimielimenä, jonka jäsenet ovat demokraattisesti valittuja.

101 Toisaalta parlamentin on huolenpitovelvollisuutensa sekä erityisesti henkilöstösääntöjen 1 e artiklan 2 kohdasta johtuvan velvollisuutensa mukaisesti varmistettava unionin virkamiesten ja muun henkilöstön terveys ja turvallisuus; henkilöstösääntöjä sovelletaan myös unionin tilapäiseen henkilöstöön unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen (jäljempänä muuhun henkilöstöön sovellettavat palvelussuhteen ehdot) 10 artiklan nojalla. Vaikka unionin toimielimillä ei ole varsinaista velvollisuutta saavuttaa tietty tulos, työnantajina niiden on erityisen tiukasti noudatettava velvollisuuttaan taata henkilöstönsä turvallisuus, ja hallinnon harkintavalta tällä alalla on vähentynyt muttei kuitenkaan olematon (ks. vastaavasti tuomio 27.3.1990, Grifoni v. komissio, C-308/87, EU:C:1990:134, 14 kohta ja tuomio 12.5.2011, Missir Mamachi di Lusignano v. komissio, F-50/09, EU:F:2011:55, 126 kohta). Sama koskee velvollisuutta taata unionin palveluksessa olevan henkilöstön terveys. Näin ollen ja koska jäsenet ovat parlamentin tiloissa oleskellessaan kontaktissa toimielimen henkilöstöön, parlamentin oli henkilöstön terveyden takaamista koskevan velvollisuuden täyttääkseen huolehdittava siitä, että normaalitoimintaan palaaminen oli mahdollista kyseisissä tiloissa oleskelevien henkilöiden, myös parlamentin henkilöstön, terveyden yleisesti vaarantumatta.

102 Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 13 perustelukappaleesta ilmenee, että parlamentin työterveyspalvelu on katsonut seuraavaa:

”Parlamentin rakennuksissa oleskelevien henkilöiden määrän kasvu, matkustamisen lisääntyminen virkamatkojen uudelleen alkaessa, läheisten kontaktien yleistyminen paikan päällä pidettävien kokousten yhteydessä ja covid-19-taudin esiintyvyyden kasvaminen yhteiskunnassa lisäävät riskiä viruksen kulkeutumisesta Euroopan parlamenttiin, covid-19-taudin leviämisestä talon sisällä ja karanteeneista. Lisäksi Euroopan parlamentin on kansainvälisenä organisaationa ja yleisölle avoimena laitoksena otettava huomioon, että lukuisat ulkomaanmatkat kasvattavat entisestään riskiä siitä, että parlamentista muodostuu tautipesäke. Näin ollen on otettava huomioon terveystilanne koko unionissa eikä vain niissä jäsenvaltioissa, joissa parlamentin kotipaikka tai työskentelypaikkakunnat sijaitsevat.”

103 Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 14 perustelukappaleesta ilmenee lisäksi, että parlamentin työterveyspalvelun toimittamien tietojen mukaan syyskuun 2021 kahden ja puolen ensimmäisen viikon aikana havaittiin enemmän läheisiä kontakteja sellaisten henkilöiden kanssa, jotka olivat saaneet positiivisen covid-19-PCR-testituloksen, kuin minään muuna aiempana kuukautena marraskuun 2020 jälkeen ja saman suuntauksen jatkuneen koko syyskuun 2021 ja lokakuun 2021 ensimmäisen viikon.

104 Edellä esitetyn perusteella on näin ollen katsottava, että riidanalaisella päätöksellä on oikeutettu tavoite eikä se ole ilmeisen soveltumaton väline tämän tavoitteen saavuttamiseen, kun otetaan huomioon tiedot, jotka parlamentilla oli käytettävissään päätöksen tehdessään.

105 Toiseksi on tutkittava, puututaanko riidanalaisella päätöksellä suhteettomasti tai aiheettomasti parlamentin jäsenten edustajantoimen itsenäisyyteen tai loukataanko sillä tämän oikeuden keskeistä sisältöä (ks. vastaavasti tuomio 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, 148 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

106 Parlamentti muistuttaa koronatodistusten myöntämisen perustuvan siihen, että kaikilla on mahdollisuus saada nopeasti kohtuuhintainen rokote ja päästä covid-19-testiin kaikkialla unionissa. Sitä, että parlamentin jäsenten on esitettävä koronatodistus saapuessaan parlamentin rakennuksiin, ei näin ollen voida pitää suhteettomana ja aiheettomana puuttumisena edustajantoimen itsenäisyyteen, kun otetaan huomioon, että riidanalaisen päätöksen oikeutettuna tavoitteena on suojella parlamentin tiloissa oleskelevien henkilöiden henkeä ja terveyttä ja samalla varmistaa, että parlamentin toiminta voi palautua normaaliksi.

107 On myös muistutettava, että parlamentti on ottanut käyttöön toimenpiteitä, joilla sen jäseniä autetaan mukautumaan rakennuksiin pääsyä koskeviin uusiin vaatimuksiin siinä tapauksessa, ettei heillä ole koronatodistusta; he voivat esimerkiksi käydä maksuttomassa testissä paikan päällä kaikilla kolmella työskentelypaikkakunnalla.

108 Riidanalainen päätös ei myöskään ylitä sitä, mikä on ehdottoman välttämätöntä, jotta parlamentti voisi palata normaalitoimintaan. Parlamentin asiantuntijalääkärin 10.10.2021 antaman lausunnon mukaan parlamentin paluu normaalitoimintaan nimittäin johtaisi väistämättä covid-19-tapausten ja karanteenien lisääntymiseen. Saman lausunnon mukaan näitä riskejä voitaisiin lieventää riidanalaisessa päätöksessä säädettyjen kaltaisilla toimenpiteillä. Henkilötietojen suojasta on todettava, että parlamentin tilojen sisäänkäynneillä näytetään mahdollisimman vähän henkilötietoja koronatodistusten tarkastusten yhteydessä, kuten parlamentin toimittamasta näytöstä ilmenee (ks. jäljempänä 180 kohta).

109 Lisäksi on todettava, ettei riidanalainen päätös ole pysyvä. Päätöksen 6 artiklasta käy nimittäin ilmi, että sen soveltaminen lakkaa 31.1.2022, jollei sen voimassaoloa jatketa tai sitä ei muuteta tai kumota, ja että sitä tarkastellaan uudelleen säännöllisesti terveystilanteen kehittyessä.

110 Parlamentti toteaa lisäksi, että riidanalaisen päätöksen ansiosta poikkeustoimenpiteet voidaan lopettaa ja parlamentin jäsenet voivat paikan päällä tapahtuvan toiminnan jatkuessa taas käyttää oikeuksiaan ilman, että edustajantoimen itsenäisyyttä ja riippumattomuutta rajoitetaan läheskään yhtä paljon kuin etäosallistumisjärjestelyn yhteydessä.

111 Vielä on todettava parlamentin tavoin, etteivät kantajat ole esittäneet vaihtoehtoista toimenpidettä, joka olisi lievempi mutta jolla päästäisiin samalla tavoin edellä mainittuun tavoitteeseen. Kantajat eivät ole osoittaneet, että paluu fyysiseen läsnäoloon perustuvaan toimintaan ilman velvoitetta esittää koronatodistus parlamentin rakennusten sisäänkäynneillä voisi samalla tavoin edistää henkilöstön terveyden varmistamista koskevan tavoitteen saavuttamista.

112 Kantajat kuitenkin väittävät, että riidanalainen päätös vaikuttaa monella tavalla kielteisesti heidän tilanteeseensa (ks. edellä 94 kohta).

113 Koska kantajat vetoavat ensinnäkin haittaan, jonka kieltäytyminen esittämästä voimassaolevaa koronatodistusta tai todistuksen unohtaminen aiheuttaa, on todettava, ettei kyseinen haitta johdu yksinomaan riidanalaisen päätöksen vaikutuksista vaan siitä, että kantajat ovat päättäneet olla esittämättä koronatodistusta, sillä he eivät väitä olevansa kykenemättömiä esittämään sellaisen (määräys 8.12.2021, D'Amato ym. v. parlamentti, T-722/21 R, ei julkaistu, EU:T:2021:874, 23 kohta).

114 Toiseksi on todettava, että riidanalaisen päätöksen 5 artiklan 2 kohdassa annetaan parlamentin pääsihteerille mahdollisuus myöntää poikkeuksia koronatodistuksen esittämisvelvollisuudesta parlamentin rakennuksiin pääsemiseksi, jotta voitaisiin ottaa huomioon tietyt erityistilanteet.

115 Koska kantajat väittävät, että esimerkiksi älypuhelimen käyttöön liittyvät tekniset ongelmat saattaisivat estää koronatodistuksen esittämisen, on kolmanneksi muistutettava, että koronatodistus hyväksytään sekä paperisena että digitaalisena, mikä tarkoittaa, että tällaisten teknisten ongelmien pitäisi periaatteessa olla vältettävissä.

116 Neljänneksi kantajat väittävät, että heidän olisi käytävä testissä erittäin säännöllisesti, jopa vapaapäivinään, ja että testissä käyminen olisi mahdotonta hyvin kiireisinä työpäivinä.

117 Ilman, että on tarpeen lausua tämän perustelun tutkittavaksi ottamisesta, on todettava sellaisten kantajien tilanteesta, jotka ovat rokottamattomia eivätkä ole sairastaneet covid-19-tautia, että parlamentti auttaa kolmella työskentelypaikkakunnallaan jäseniä mukautumaan rakennuksiin pääsyä koskeviin uusiin vaatimuksiin, jos heillä ei ole voimassaolevaa koronatodistusta. Parlamentti tarjoaa nimittäin kaikilla kolmella työskentelypaikkakunnallaan mahdollisuuden käydä maksuttomassa testissä paikan päällä. Tästä mahdollisuudesta on myös ilmoitettu parlamentin koko henkilöstölle 28.10.2021, eli ennen riidanalaisen päätöksen voimaantuloa. Lisäksi parlamentin rakennuksiin pääsee esittämällä negatiivisen tuloksen Belgiassa, Luxemburgissa tai Ranskassa tehdystä PCR-testistä. Vielä on todettava, että PCR-testien tulokset olivat alun perin voimassa kaksi kalenteripäivää testipäivän jälkeen, mutta niiden voimassaoloa pidennettiin 72 tuntiin testin tekemisestä 22.11.2021 alkaen 27.1.2022 asti parlamentin pääsihteerin 19.11.2021 tekemällä päätöksellä.

118 Viidenneksi on todettava parlamentin tavoin kantajien perustelusta, jonka mukaan riidanalainen päätös heikentää myös suoraan heidän kykyään toimia valittuina parlamenttiedustajina ja mahdollisuuksiaan työskennellä tehokkaasti, koska sitä sovelletaan myös jäsenten avustajiin ja parlamentin henkilöstöön, etteivät kantajat ole esittäneet yhtään nimenomaista perustelua, joka osoittaisi, etteivät kyseiset henkilöt kykenisi hyvissä ajoin mukautumaan riidanalaisella päätöksellä asetettuihin rakennuksiin pääsyä koskeviin vaatimuksiin.

119 Kuudenneksi kantajat huomauttavat vielä, että Ranskassa hylättiin kaikki muutokset, joiden tarkoituksena oli asettaa kansanedustajien ja senaatin jäsenten pääsylle Ranskan kansalliskokouksen ja senaatin rakennuksiin ehdoksi koronatodistuksen esittäminen, erityisesti siksi, että 11.5.2020 annetussa Conseil constitutionnelin (perustuslakituomioistuin, Ranska) ratkaisussa muistutetaan, että useissa Ranskan perustuslain säännöksissä velvoitetaan kunnioittamaan parlamentin jäsenten itsenäisyyttä heidän edustajantoimessaan eikä parlamentin jäseneltä voitaisi koskaan evätä pääsyä kansalliskokouksen istuntosaliin.

120 Tästä on tarpeen vain muistuttaa, että parlamentilla, jolla on rakennuksia paitsi Ranskassa, myös Belgiassa ja Luxemburgissa, on SEUT 232 artiklan ja oman työjärjestyksensä 25 artiklan 2 kohdan nojalla itsenäinen oikeusperusta hyväksyä riidanalaisella päätöksellä käyttöön otettujen kaltaisia sisäistä organisaatiota koskevia toimenpiteitä, mikä tarkoittaa, etteivät yksittäisessä jäsenvaltiossa tehdyt ratkaisut sido sitä.

121 Edellä esitetyn perusteella on todettava, etteivät kantajat ole esittäneet seikkoja, joiden perusteella voitaisiin todeta, että riidanalaisella päätöksellä loukataan suhteettomasti tai aiheettomasti parlamentin jäsenten edustajantoimen itsenäisyyttä ja riippumattomuutta tai kyseenalaistettaisiin edustajantoimen itsenäisyyden ja riippumattomuuden keskeistä sisältöä.

122 Toisen kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

b) Toinen osa, joka koskee parlamentin jäsenille pöytäkirjassa N:o 7 taatun vapauden loukkaamista

123 Kantajat katsovat riidanalaisella päätöksellä myös rikottavan pöytäkirjan N:o 7 7 artiklan ensimmäistä kohtaa, jossa kielletään jäsenvaltioita asettamasta hallinnollisia esteitä Euroopan parlamentin jäsenten vapaalle liikkuvuudelle. Kantajien mukaan tätä määräystä olisi tulkittava SEU 4 artiklan 3 kohdan viimeisen alakohdan valossa siten, että siinä kielletään kaikki toimenpiteet, jotka voisivat vaarantaa unionin tavoitteiden toteutumisen, myös toimenpiteet, jotka voisivat haitata unionin toimielinten toimintaa.

124 Kantajat katsovat myös, että vaikka pöytäkirjan N:o 7 7 artiklan ensimmäinen kohta on osoitettu muodollisesti jäsenvaltioille, on täysin selvää, että sitä sovelletaan myös unionin toimielimiin, jos ne hyväksyvät itse riidanalaisen päätöksen kaltaisia rajoittavia toimenpiteitä. Kyseistä määräystä olisi nimittäin heidän mielestään luettava perusoikeuskirjan määräysten valossa ja etenkin niiden määräysten valossa, jotka koskevat yksityiselämän suojaa ja oikeutta fyysiseen koskemattomuuteen. Kantajien mukaan pöytäkirjan N:o 7 18 artiklasta ja parlamentin työjärjestyksen 5 artiklasta ilmenee lisäksi, että parlamentin on toimittava yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa pöytäkirjan N:o 7 täytäntöönpanon varmistamiseksi. Parlamentin olisi erityisesti varmistettava parlamentin jäsenten riippumattomuus heidän edustajantoimessaan ja säilytettävä heidän oikeutensa osallistua aktiivisesti parlamentin valiokuntien ja valtuuskuntien työhön.

125 Parlamentti kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

126 Pöytäkirjan N:o 7 7 artiklan mukaisesti ”Euroopan parlamentin jäsenten vapaalle liikkuvuudelle heidän matkustaessaan Euroopan parlamentin kokouspaikkaan tai heidän palatessaan sieltä ei aseteta hallinnollisia tai muita esteitä”.

127 On tutkittava kantajien väitettä, jonka mukaan tämä määräys estää parlamenttia hyväksymästä riidanalaisessa päätöksessä säädettyjen kaltaisia toimenpiteitä, joilla rajoitetaan pääsyä sen rakennuksiin tai asetetaan pääsylle ehtoja.

128 Aluksi on todettava, että pöytäkirja N:o 7 on osoitettu ensi sijassa jäsenvaltioille eikä unionin toimielimille, minkä kantajat myöntävät.

129 Seuraavaksi on todettava, että, kuten kantajat huomauttavat, pöytäkirjan N:o 7 18 artiklassa määrätään seuraavaa: ”Tämän pöytäkirjan soveltamiseksi unionin toimielimet toimivat yhteistyössä kyseisten jäsenvaltioiden – – kanssa.” Parlamentin työjärjestyksen 5 artiklassa määrätään muun muassa, että jäsenet nauttivat pöytäkirjassa N:o 7 vahvistettuja erioikeuksia ja vapauksia ja että ”kaikilla jäsenillä on edustajantoimeensa liittyvien tehtäviensä hoitamiseksi oikeus osallistua aktiivisesti parlamentin valiokuntien ja valtuuskuntien työhön tämän työjärjestyksen määräysten mukaisesti”.

130 Vaikka näitä määräyksiä tulkittaisiin oikeutta yksityisyyteen ja oikeutta fyysiseen koskemattomuuteen koskevien perusoikeuskirjan määräysten valossa, niistä ei kuitenkaan ilmene, ettei parlamentti olisi toimivaltainen hyväksymään riidanalaisessa päätöksessä säädettyjen kaltaisia sisäistä organisaatiota koskevia toimenpiteitä työjärjestyksensä 25 artiklan 2 kohdan nojalla. Kyseisen työjärjestyksen 5 artiklassa määrätään päin vastoin nimenomaisesti, että parlamentin jäsenten on käytettävä oikeuttaan osallistua aktiivisesti parlamentin valiokuntien ja valtuuskuntien työhön ”tämän työjärjestyksen määräysten mukaisesti”.

131 Lisäksi parlamentin työjärjestyksen 176 artiklan 1 kohdan viimeisestä alakohdasta ilmenee, että ”puhemies voi määrätä jäsenelle seuraamuksen tapauksissa, joissa joko työjärjestyksessä tai puhemiehistön työjärjestyksen 25 artiklan mukaisesti hyväksymässä päätöksessä niin määrätään, tämän artiklan soveltamiseksi”. Tämä määräys olisi itsessään lainvastainen, jos noudatettaisiin kantajien esittämää tulkintaa pöytäkirjasta N:o 7. On kuitenkin korostettava, etteivät kantajat ole vedonneet parlamentin työjärjestyksen lainvastaisuuteen SEUT 277 artiklan nojalla.

132 Lopuksi on muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan pöytäkirjassa N:o 7 tunnustetut etuoikeudet ja vapaudet ovat luonteeltaan toiminnallisia, koska niillä pyritään välttämään unionin toiminnan ja riippumattomuuden vaarantuminen. Erioikeudet ja vapaudet on siis myönnetty yksinomaan unionin edun perusteella. Sama koskee väistämättä myös parlamentin jäsenten koskemattomuutta: sen tarkoituksena on estää sen toimielimen toiminnan vaarantuminen, jonka jäseniä he ovat, ja siten tämän toimielimen toimivallan käyttämisen vaarantuminen (ks. määräys 30.9.2011, Gollnisch v. parlamentti, T-346/11 R, ei julkaistu, EU:T:2011:553, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Parlamentin työjärjestyksen 5 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä määrätään vastaavasti, että ”parlamentaarinen koskemattomuus ei ole jäsenen henkilökohtainen erioikeus vaan tae koko parlamentin ja sen jäsenten riippumattomuudesta”.

133 Edellä esitetyn perusteella on näin ollen todettava, ettei riidanalaisella päätöksellä loukata pöytäkirjaa N:o 7 eikä sen 7 artiklaa.

134 Toisen kanneperusteen toinenkin osa on siten hylättävä perusteettomana samoin kuin toinen kanneperuste kokonaisuudessaan.

3. Kolmas kanneperuste, joka koskee henkilötietojen käsittelyä koskevien yleisten periaatteiden loukkaamista

135 Kantajien esittämä kolmas kanneperuste jakautuu kahteen osaan, joista ensimmäinen koskee käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatteen ja lainmukaisuusperiaatteen loukkaamista ja toinen asianmukaisen ja läpinäkyvän käsittelyn periaatteiden ja tietojen minimoinnin periaatteen loukkaamista.

a) Ensimmäinen osa, joka koskee käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatteen ja lainmukaisuusperiaatteen loukkaamista

136 Kantajat muistuttavat, että käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatteen mukaisesti henkilötiedot on kerättävä tiettyä, nimenomaista ja laillista tarkoitusta varten, eikä niitä saa käsitellä myöhemmin muulla tavalla. Rekisterinpitäjä voi laajentaa alkuperäistä käyttötarkoitusta vain poikkeustapauksissa, jotka on lueteltu kattavasti asetuksen 2018/1725 6 artiklassa.

137 Jotta koronatodistuksiin sisältyviä kantajien henkilötietoja voitaisiin käyttää parlamentin rakennuksiin pääsyn yhteydessä, ne olisi lain mukaan pitänyt kerätä tätä tarkoitusta varten.

138 Yhtäältä kantajat korostavat, että asetuksessa 2021/953 säädetään ainoastaan sellaisesta tietojen käsittelystä, jonka tarkoituksena on helpottaa vapaata liikkuvuutta ja oleskelua unionissa koskevan oikeuden käyttämistä covid-19-pandemian aikana. Toisaalta asetuksen 2021/953 johdanto-osan 48 perustelukappaleesta ilmenee kantajien mukaan selvästi, että jos jäsenvaltiot haluavat käyttää koronatodistusten myöntämistä varten käsiteltyjä henkilötietoja muihin kuin asetuksessa 2021/953 säädettyihin tarkoituksiin, niiden on säädettävä erityisestä kansallisesta oikeusperustasta tällaiselle tietojen käsittelylle. Kantajien mukaan tämä periaate mainitaan myös tuoreessa Euroopan tietosuojaneuvoston ja Euroopan tietosuojavaltuutetun (EDPS) yhteisessä lausunnossa 4/2021, joka koskee ehdotusta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi yhteentoimivien rokotus-, testaus- ja parantumistodistusten myöntämistä, todentamista ja hyväksymistä koskevasta kehyksestä vapaan liikkuvuuden helpottamiseksi covid-19-pandemian aikana (digitaalinen vihreä todistus), (jäljempänä yhteinen lausunto 4/2021) ja EDPS:n suuntaviivoissa, jotka koskevat paluuta työpaikalle ja koronaimmuniteetin tai -tartunnan seulontoja EU:n toimielimissä.

139 Lisäksi Belgiassa, jossa parlamentin jäsenten on käytävä testissä kaikkein useimmin, maan lainsäädännössä ei mainita pääsyä työpaikalle tai maan parlamentteihin yhtenä koronatodistukseen liittyvän henkilötietojen käsittelyn tarkoituksista. Kantajien mukaan tällainen käyttö on jopa jätetty tarkoituksella mainitsematta, koska se johtaisi peiteltyyn rokotuspakkoon. Samoin Ranskassa koronatodistuksen käyttöä on heidän mukaansa nimenomaan vältetty parlamentaarisiin edustajakokouksiin pääsyn yhteydessä.

140 Kantajat toteavat vielä, ettei yhtäkään asetuksen 2018/1725 6 artiklassa säädetyistä poikkeuksista voida soveltaa käsiteltävään asiaan eikä parlamentti näin ollen voi perustella ”käsittelyä toista yhteensopivaa tarkoitusta varten” millään näistä poikkeuksista.

141 Kantajien mukaan henkilötietojen käsittely parlamentissa on näin ollen ristiriidassa käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatteen kanssa ja siten lainvastaista, koska ei ole olemassa kansallista oikeusperustaa nimenomaisesti sille, että rokotusta, testejä tai parantumista koskevia terveystietoja käsitellään ehtojen asettamiseksi työpaikalle pääsemiselle tai parlamentaarisiin edustajakokouksiin osallistumiselle.

142 Parlamentti kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

143 Ensinnäkin on muistutettava, että riidanalaisen päätöksen 4 artiklan 1 kohdan mukaan ”koronatodistuksesta tai vastaavasta todistuksesta koodin lukemisen yhteydessä haettavia tietoja käsitellään asetuksen (EU) 2018/1725 mukaisesti”. Asetuksen 2018/1724 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa, joka koskee käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatetta, säädetään kuitenkin, että henkilötiedot ”on kerättävä tiettyä nimenomaista ja laillista tarkoitusta varten, eikä niitä saa käsitellä tämän tarkoituksen kanssa yhteensopimattomalla tavalla”.

144 Koronatodistusten sisältämien henkilötietojen käyttötarkoitus määritellään asetuksen 2021/953 10 artiklan 2 kohdassa, jossa säädetään seuraavaa:

> ”Tätä asetusta sovellettaessa tämän asetuksen nojalla myönnettyihin todistuksiin sisältyviä henkilötietoja käsitellään ainoastaan todistukseen sisältyvien tietojen käyttämiseksi ja todentamiseksi, jotta voidaan helpottaa vapaata liikkuvuutta unionissa koskevan oikeuden käyttämistä covid-19-pandemian aikana. Henkilötietoja ei saa käsitellä tämän asetuksen soveltamiskauden päätyttyä.”

145 Tästä on todettava parlamentin tavoin, että asetuksen 2021/953 10 artiklan 2 kohta on ymmärrettävä siten, että jäsenvaltiot voivat käsitellä koronatodistuksiin sisältyviä henkilötietoja ainoastaan vapaata liikkuvuutta koskevan oikeuden käyttämisen helpottamiseksi ”tätä asetusta sovellettaessa” eli pannessaan täytäntöön kyseistä asetusta.

146 Asetuksen 2021/953 johdanto-osan 48 perustelukappaleesta ilmenee kuitenkin nimenomaisesti, että ”jäsenvaltiot voivat käsitellä henkilötietoja muihin tarkoituksiin, jos oikeusperusteesta tällaisten tietojen käsittelylle muihin tarkoituksiin, myös asiaan liittyvistä säilytysajoista, säädetään kansallisessa lainsäädännössä, jossa on noudatettava unionin tietosuojalainsäädäntöä sekä vaikuttavuus-, tarpeellisuus- ja suhteellisuusperiaatteita, ja siihen olisi sisällyttävä säännöksiä, joissa täsmennetään käsittelyn laajuus, sen erityinen tarkoitus, niiden tahojen ryhmät, jotka voivat todentaa todistuksen, sekä asiaankuuluvat suojatoimet syrjinnän ja väärinkäytösten estämiseksi, rekisteröityjen oikeuksiin ja vapauksiin kohdistuvat riskit huomioon ottaen”.

147 Toisin kuin kantajat väittävät, tästä perustelukappaleesta ei voida päätellä, ettei unionin toimielimillä, esimerkiksi parlamentilla esillä olevassa asiassa, olisi toimivaltaa käsitellä koronatodistuksiin sisältyviä henkilötietoja muihin kuin asetuksessa 2021/953 säädettyihin tarkoituksiin, ellei kansallisessa lainsäädännössä säädetä oikeusperustasta nimenomaisesti tällaiselle käsittelylle.

148 Kuten parlamentti toteaa, se, että johdanto-osan 48 perustelukappaleen neljännessä virkkeessä viitataan ainoastaan jäsenvaltioihin ja kansalliseen lainsäädäntöön eikä unionin toimielimiin, voi nimittäin selittyä sillä, että asetus on osoitettu jäsenvaltioille eikä kyseisille toimielimille.

149 Tämän jälkeen on todettava, että asetuksen 2018/1725 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti toimielinten hallinnolle ja toiminnalle tarpeellisen henkilötietojen käsittelyn perustasta on säädettävä unionin oikeudessa.

150 Tehdessään riidanalaisen päätöksen parlamentti on näin ollen luonut SEUT 232 artiklasta johtuvan sisäisen organisaatiovaltansa nojalla unionin oikeudessa oikeusperustan, jonka nojalla se voi asetuksen 2018/1725 mukaisesti käsitellä koronatodistuksiin sisältyviä henkilötietoja, kun kyseessä on pääsy parlamentin rakennuksiin sen kolmella työskentelypaikkakunnalla.

151 Belgialaiseen tai ranskalaiseen säännöstöön perustuvat kantajien argumentit on näin ollen hylättävä tehottomina, koska parlamentti ei tarvitse kansallista oikeusperustaa, jotta se voisi käsitellä koronatodistuksiin sisältyviä henkilötietoja muihin kuin asetuksessa 2021/953 säädettyihin tarkoituksiin.

152 Toisin kuin kantajat väittävät, tätä päätelmää ei horjuta yhteinen lausunto 4/2021 eivätkä EDPS:n suuntaviivat, jotka koskevat paluuta työpaikalle ja koronaimmuniteetin tai -tartunnan seulontoja EU:n toimielimissä.

153 Yhtäältä Euroopan tietosuojaneuvosto ja EDPS katsovat yhteisen lausuntonsa 4/2021 23 kohdassa, että ”mahdollinen kehyksen ja digitaalisen vihreän todistuksen myöhempi käyttö jäsenvaltion lainsäädännön perusteella muussa kuin vapaata liikkuvuutta koskevan oikeuden helpottamisen tarkoituksessa EU:n jäsenvaltioiden välillä ei kuulu [Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta yhteentoimivien rokotus-, testaus- ja parantumistodistusten myöntämistä, todentamista ja hyväksymistä koskevasta kehyksestä vapaan liikkuvuuden helpottamiseksi covid-19-pandemian aikana (digitaalinen vihreä todistus) koskevan] ehdotuksen soveltamisalaan eikä näin ollen myöskään [tämän] yhteisen lausunnon piiriin”.

154 Toisaalta paluuta työpaikalle ja koronaimmuniteetin tai -tartunnan seulontoja EU:n toimielimissä koskevien EDPS:n suuntaviivojen 6.1 kohdassa vahvistetaan, että asetuksen 2021/953 johdanto-osan 48 perustelukappaleessa tarkoitettua kansallisen lainsäädännön käsitettä on tulkittava unionin toimielinten osalta siten, että siinä viitataan henkilöstösääntöjen 1 e artiklan 2 kohtaan yhdessä EU:n toimielimen sellaisen täytäntöönpanopäätöksen kanssa, jossa vahvistetaan rekisteröityjen perusoikeuksien ja etujen turvaamista koskevat asianmukaiset toimenpiteet.

155 Kantajat vetoavat myös asetuksen 2018/1725 6 artiklan loukkaamiseen, mistä on vielä todettava, että kyseisessä säännöksessä säädetään poikkeuksesta käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatteeseen. Tässä artiklassa säädetään nimittäin, että ”jos käsittely tapahtuu muuta kuin sitä tarkoitusta varten, jonka vuoksi henkilötiedot on kerätty, eikä käsittely perustu rekisteröidyn suostumukseen eikä unionin oikeuteen, joka muodostaa demokraattisessa yhteiskunnassa välttämättömän ja oikeasuhteisen toimenpiteen 25 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tavoitteiden turvaamiseksi”, rekisterinpitäjän on otettava huomioon tietyt asiat varmistaakseen, että muuhun tarkoitukseen tapahtuva käsittely on yhteensopivaa sen tarkoituksen kanssa, jota varten henkilötiedot alun perin kerättiin.

156 Käsiteltävässä asiassa riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 24 perustelukappaleesta ilmenee, että henkilötietojen käsittelyn tarkoituksena on erityisesti kansanterveyden suojeleminen. Sillä on näin ollen asetuksen 2018/1725 25 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu unionin yleiseen julkiseen etuun liittyvä tärkeä tavoite, joten tämä säännös oikeuttaa riidanalaisessa päätöksessä säädetyn henkilötietojen käsittelyn muuhun kuin asetuksessa 2021/953 säädettyyn tarkoitukseen edellyttäen, että käsittelyssä noudatetaan keskeisiltä osin perusoikeuksia ja -vapauksia kyseisessä asetuksessa tarkoitetulla tavalla ja että käsittely on demokraattisessa yhteiskunnassa välttämätön ja oikeasuhteinen toimenpide, mitä tarkastellaan neljännen kanneperusteen yhteydessä.

157 Edellä esitetyn perusteella ja edellyttäen, ettei kantajien henkilötietojen käsittelyn oikeasuhteisuuden tarkastelusta muuta johdu, kolmannen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

b) Toinen osa, joka koskee asianmukaisen ja läpinäkyvän käsittelyn periaatteiden ja tietojen minimoinnin periaatteen loukkaamista

158 Kantajat muistuttavat ensinnäkin, että henkilötietojen asianmukaisen ja läpinäkyvän käsittelyn periaatteiden mukaisesti rekisteröidylle on ilmoitettava henkilötietojen käsittelystä ja sen tarkoituksista. He katsovat näin ollen, että kun parlamentti käyttää henkilötietoja muussa tarkoituksessa kuin siinä, jota varten ne on kerätty kansallisen lainsäädännön mukaisesti, se loukkaa asetuksen 2018/1725 4 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ja 14 artiklaa, koska kantajille ei henkilötietoja kerättäessä ilmoitettu, että niitä käytettäisiin ehtojen asettamiseksi heidän työpaikalle pääsylleen.

159 Toiseksi kantajat katsovat, että käsitellessään henkilötietoja riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon yhteydessä parlamentti ei noudata tietojen minimoinnin periaatetta, josta säädetään asetuksen 2018/1725 4 artiklan 1 kohdan c alakohdassa, koska riidanalaisen päätöksen 4 artiklan 3 kohdan mukaisesti koronatodistuksen voimassaoloon liittyviä henkilötietoja käsitellään ja ne näkyvät todistuksen QR-koodia luettaessa.

160 Turvamiehet, joiden tehtävänä on tarkastaa koronatodistukset parlamentin rakennusten sisäänkäynneillä, voivat nimittäin helposti päätellä kunkin henkilön hallussa olevan todistuksen tyypin, koska testaustodistus on voimassa enintään kaksi päivää ja taudista parantumista koskeva todistus 180 päivää, kun taas rokotustodistuksilla ei ole enimmäisvoimassaoloaikaa. Tällaiset todistusten voimassaoloaikaa koskevat tiedot eivät kantajien mukaan kuitenkaan ole tarpeen sitä tarkoitusta varten, jossa niitä käsitellään.

161 Kantajat korostavat, että parlamentti on itse todennut tämän riskin asiakirjassa, jonka otsikkona on ”Varotoimenpiteet covid-19-taudin torjunnassa – arviointi vaikutuksista tietoturvaan” (jäljempänä vaikutustenarviointi), mutta pitänyt asiaan liittyviä riskejä vähäisinä, kun otetaan huomioon kyseisten tietojen käsittelyyn liittyvät tekniset ja organisatoriset toimenpiteet. Kantajien mukaan riidanalaisesta päätöksestä eikä mistään muustakaan heille osoitetusta ilmoituksesta ei käy ilmi, että näitä riskejä olisi pyritty vähentämään erityisin toimenpitein.

162 Heidän mielestään on myös täysin mahdollista, että turvamiehet ottavat kuvakaappauksia näistä luottamuksellisista tiedoista. Tämän tyyppisten erittäin arkaluontoisten tietojen leviämisestä voisi olla kyseisille henkilöille erittäin vakavia seurauksia, jotka voisivat johtaa leimautumiseen tai syrjintään työpaikalla. Kantajien mukaan heidän henkilötietojensa käsittelyä ei näin ollen voida pitää asianmukaisena.

163 Kolmanneksi on todettava kantajien pelkäävän, että heidän henkilötietojaan käsitellään lainvastaisesti ja epäasianmukaisesti parlamentin rakennusten sisäänkäynneillä koronatodistusten QR-koodien lukemiseen käytettävän CovidScanBe-sovelluksen haavoittuvuuteen liittyvän riskin vuoksi. Heidän mukaansa vaikutustenarvioinnissa on pidetty tätä mahdollisena riskinä. Lisäksi hyvin hiljattain on havaittu erittäin vakava tietoturvapuute, kun koronatodistusten QR-koodeja validoidaan ja luetaan CovidScanBe-sovelluksella. Kantajat korostavat, että tribunal de première instance francophone de Bruxellesin (Brysselin ranskankielinen alioikeus, Belgia) presidentille on tehty CovidScanBe-sovelluksen käytön keskeyttämistä koskeva välitoimihakemus luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta 27.4.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/679 (yleinen tietosuoja-asetus) (EUVL 2016, L 119, s. 1) useiden rikkomisten vuoksi ja että kyseinen presidentti on 29.10.2021 antamassaan määräyksessä katsonut, että puutteen riski on näytetty toteen riittävän hyvin, jotta voidaan nimittää riippumaton asiantuntija tutkimaan kyseisiä puutteita ja toteamaan mahdolliset vahingot. Kantajat ovat väittäneet, että CovidScanBe-sovellukseen liittyy toinenkin tietoturvapuute, joka mahdollistaa suku- ja etunimen, rokotuspäivämäärän, rokotetyypin, rokotuksen antomaan ja saatujen annosten määrän kaltaisten arkaluontoisten henkilötietojen näkemisen, kun koronatodistuksen QR-koodia luetaan matkustamisen yhteydessä käytettävän sovellusmoduulin avulla.

164 Nämä seikat osoittavat kantajien mukaan, että riidanalaisella päätöksellä loukataan henkilötietojen asianmukaisen ja läpinäkyvän käsittelyn periaatteita.

165 Parlamentti kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

166 Ensinnäkin on muistutettava, että asetuksen 2018/1725 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti henkilötietoja on ”käsiteltävä lainmukaisesti, asianmukaisesti ja rekisteröidyn kannalta läpinäkyvästi”.

167 Lisäksi asetuksen 2018/1725 15 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kerättäessä rekisteröidyltä häntä koskevia henkilötietoja rekisterinpitäjän on silloin, kun henkilötietoja saadaan, toimitettava rekisteröidylle kaikki seuraavat tiedot:

– –

c) henkilötietojen käsittelyn tarkoitukset sekä käsittelyn oikeusperusta – –”

168 Asetuksen 2018/1725 16 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetään, että nämä tiedot on annettava myös, kun henkilötietoja ei ole saatu rekisteröidyltä.

169 Lisäksi asetuksen 2018/1725 16 artiklan 4 kohdassa säädetään, että ”jos rekisterinpitäjä aikoo käsitellä henkilötietoja edelleen muuhun tarkoitukseen kuin siihen, johon henkilötiedot kerättiin, rekisterinpitäjän on ilmoitettava rekisteröidylle ennen kyseistä myöhempää käsittelyä tästä muusta tarkoituksesta ja annettava kaikki asiaankuuluvat lisätiedot 2 kohdan mukaisesti”.

170 Toisin kuin kantajat väittävät, näistä säännöksistä ilmenee näin ollen, että käsiteltäessä henkilötietoja muuhun tarkoitukseen kuin siihen, johon ne alun perin kerättiin, myöhemmästä käsittelystä vastaavan rekisterinpitäjän on ainoastaan ilmoitettava rekisteröidyille etukäteen tästä muusta tarkoituksesta ja annettava kaikki asiaankuuluvat lisätiedot.

171 Koska käsiteltävässä asiassa riidanalaisessa päätöksessä säädetty henkilötietojen käsittely on käsittelyä muuhun tarkoitukseen kuin siihen, johon kyseiset henkilötiedot alun perin kerättiin, minkä parlamentti myöntää, sen oli edellä mainittujen säännösten mukaisesti näin ollen ennen tätä myöhempää käsittelyä ilmoitettava rekisteröidyille etukäteen tästä muusta tarkoituksesta.

172 Parlamentin esittämästä näytöstä ilmenee sen täyttäneen tämän velvollisuuden.

173 Kyseisestä näytöstä ilmenee nimittäin ensinnäkin, että ennen kuin parlamentti käsitteli kyseisiä tietoja, se julkaisi käsittelytoimistaan pitämässään julkisessa rekisterissä tätä toimea koskevan selosteen nro 464 sekä siihen liittyvän tietosuojaselosteen. Toiseksi se lähetti 27.10.2021 kaikille parlamentin jäsenille ja henkilöstöönsä kuuluville sähköpostiviestin, jossa kerrottiin käsittelyn tarkoituksesta. Kolmanneksi riidanalainen päätös asetettiin sen 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti ”näkyvästi esille parlamentin kaikille sisäänkäynneille, joilla tarkastus suoritetaan”, mitä kantajat eivät kiistä.

174 Näin ollen on todettava, että parlamentti on täyttänyt läpinäkyvyyden periaatteesta johtuvat velvollisuutensa, ja hylättävä perusteettomana kantajien väite, jonka mukaan heille olisi pitänyt ilmoittaa heidän henkilötietojaan kerättäessä, että kyseisiä tietoja käytettäisiin ehtojen asettamiseksi parlamentin rakennuksiin pääsylle.

175 Toiseksi on muistutettava asetuksen 2018/1725 4 artiklan 1 kohdassa täsmennettävän, että henkilötietojen ”on oltava asianmukaisia ja olennaisia ja rajoitettuja siihen, mikä on tarpeellista suhteessa niihin tarkoituksiin, joita varten niitä käsitellään (’tietojen minimointi’)”.

176 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että riidanalaisen päätöksen 4 artiklan 2 ja 4 kohdan mukaisesti QR-koodia luettaessa saatujen tietojen käsittelyn tarkoitus on tiukasti rajattu kulkuluvan myöntämiseen parlamentin rakennuksiin ja että koronatodistusten tarkastamisen yhteydessä näytettyjä tietoja ei tallenneta tai säilytetä parlamentissa eikä sen ulkopuolella, siirretä unionin muulle elimelle tai kolmannelle eikä käytetä mihinkään muuhun tarkoitukseen.

177 Seuraavaksi on todettava, että parlamentin turvamiehet ovat saaneet ohjeeksi käyttää CovidScanBe-sovellusta ainoastaan sen ”tapahtuma”-tilassa, kun he lukevat parlamentin rakennuksiin pyrkivien henkilöiden koronatodistusten QR-koodeja, minkä parlamentti on istunnossa vahvistanut ilman, että kantajat olisivat sitä kiistäneet. Parlamentin esittämästä näytöstä ilmenee, että käyttäessään CovidScanBe-sovellusta sen ”tapahtuma”-tilassa turvamies näkee ainoastaan tiedon todistuksen voimassaolosta sekä kyseisen henkilön etu- ja sukunimen. Luxemburgilainen CovidCeck.lu-sovellus toimii samalla tavalla. Toisin kuin kantajat väittävät, turvamiehet eivät siis näe todistuksen voimassaoloaikaa eivätkä siksi kykene päättelemään, onko kyseinen henkilö rokotettu, saanut koronatestissä negatiivisen tuloksen vai parantunut covid-19-taudista.

178 Joka tapauksessa on niin, että vaikka parlamentin turvamiehet kykenisivätkin saamaan tietoonsa todistusten voimassaoloajan ja sen perusteella päättelemään, onko kyseinen henkilö rokotettu, parantunut vai saanut negatiivisen testituloksen, seuraukset eivät välttämättä olisi niin vakavat kuin kantajat väittävät.

179 Parlamentti nimittäin toteaa, että sen turvamiehet on koulutettu noudattamaan tietojenkäsittelyn luottamuksellisuutta ja ohjeistettu olemaan ilmaisematta tietoonsa saamiaan henkilötietoja muille kuin koronatodistusten tarkastamiseen osallistuville henkilöille. Näiden ohjeiden noudattamatta jättäminen johtaa parlamentin mukaan kurinpidollisiin ja sopimuksellisiin seuraamuksiin. Lisäksi

parlamentin virkamiehillä ja muilla sen henkilöstöön kuuluvilla, joiden tehtävänä on koronatodistusten tarkastaminen, on ehdoton salassapitovelvollisuus SEUT 339 artiklan mukaisesti ja heitä sitoo henkilöstösääntöjen 17 artikla, jota sovelletaan myös unionin tilapäiseen henkilöstöön muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 11 artiklan nojalla ja jonka mukaisesti heidän on tehtäviensä päätyttyäkin ”pidättäydyttävä tehtäviensä myötä saamiensa tietojen luvattomasta luovuttamisesta, jollei tietoja ole jo julkistettu tai jolleivät ne ole yleisesti saatavilla”.

180 Parlamentti on lisäksi esittänyt istunnossa tietoja, joita kantajat eivät ole kiistäneet ja joiden mukaan kuvakaappauksen ottaminen tarkastettaessa koronatodistusta parlamentin turvamiesten käyttämillä sovelluksilla on teknisesti mahdotonta. Jopa siinä epätodennäköisessä tapauksessa, että koronatodistuksen voimassaolotieto paljastuisi sen QR-koodia luettaessa, riskiä siitä, että turvamiehet voisivat tallentaa käyttämänsä sovelluksen lukulaitteella näkyvät tiedot ja levittää niitä muille kuin siihen oikeutetuille, on näin ollen pidettävä hyvin vähäisenä, ellei peräti olemattomana.

181 On totta, että vaikutustenarvioinnissa on todettu käytetyn sovelluksen haavoittuvuuteen liittyvä riski, mutta on todettava, että sitä on pidetty pienenä, kun otetaan huomioon parlamentin henkilötietojen käsittelytoimiensa yhteydessä toteuttamat tekniset ja organisatoriset toimenpiteet, joista mainittakoon erityisesti se, ettei käytettyjä sovelluksia ole suunniteltu tallentamaan henkilötietoja kunkin yksittäisen tarkastuksen jälkeen, ettei henkilötietojen siirtäminen ole niillä mahdollista ja että sovellukset ovat yhteydessä ainoastaan parlamentin sisäiseen, suojattuun verkkoon.

182 Seuraavaksi on todettava Tribunal de première instance francophone de Bruxellesin presidentin 29.10.2021 antamasta määräyksestä, että toisin kuin kantajat väittävät, kyseisen tuomioistuimen presidentti ei totea, että CovidScanBe-sovelluksessa olisi tietoturvapuutteita vaan pelkästään nimittää oikeudellisen asiantuntijan, jonka tehtävänä on selvittää, voidaanko kyseisen sovelluksen käyttöön liittyvää suojauksen tasoa pitää riittävänä. Kyseisestä määräyksestä ilmenee, kuten parlamentti toteaa, että CovidScanBe-sovelluksen väitetyt tietoturvapuutteet johtuvat siitä, että belgialaisten viranomaisten hallinnoima Suspension list -tietokanta, johon sovellus on yhteydessä, on julkinen. Parlamentti on kuitenkin todennut, etteivät nämä puutteet koske parlamentin rakennusten sisäänkäynneillä turvamiehille esitettyjen todistusten sisältämiä henkilötietoja, koska riidanalaisen päätöksen 4 artiklan 4 kohdan mukaisesti CovidScanBe-sovelluksesta ei siirry henkilötietoja kyseiseen tietokantaan parlamentin turvamiesten tarkastaessa koronatodistuksia.

183 Lopuksi on myös hylättävä kantajien väitteet, jotka koskevat CovidScanBe-sovelluksen ”matka”-tilaa, koska parlamentin turvamiehet käyttävät sovellusta lähtökohtaisesti ainoastaan ”tapahtuma”-tilassa, kuten edellä on jo todettu. Parlamentti on joka tapauksessa istunnossa vahvistanut kantajien sitä kiistämättä, että kun sovellusta käytetään ”matka”-tilassa, todistuksia tarkastettaessa näytöllä näkyvät vain koronatodistuksen haltijan etu- ja sukunimi sekä syntymäaika ja tieto todistuksen voimassaolosta.

184 Edellä esitetyn perusteella on näin ollen todettava, ettei voida pitää lainvastaisena tai epäasianmukaisena sitä, että parlamentti käsittelee henkilötietoja riidanalaisen päätöksen nojalla.

185 Kolmannen kanneperusteen toinen osa on näin ollen hylättävä samoin kuin kolmas kanneperuste kokonaisuudessaan.

4. Neljäs kanneperuste, jonka mukaan oikeutta yksityisyyteen, henkilötietojen suojaan, fyysiseen koskemattomuuteen, vapauteen ja turvallisuuteen sekä yhdenvertaiseen kohteluun ja syrjimättömyyteen on loukattu perusteettomasti ja kohtuuttomasti

186 Kantajat vetoavat neljännessä kanneperusteessaan ensinnäkin siihen, että heidän oikeuttaan yksityisyyteen ja henkilötietojen suojaan, fyysiseen koskemattomuuteen, vapauteen ja turvallisuuteen sekä yhdenvertaisuuteen lain edessä ja syrjimättömyyteen on loukattu. Toiseksi he katsovat, että edellä mainittujen oikeuksien ja periaatteiden loukkaus on vastoin perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa määrättyä suhteellisuusperiaatetta.

187 Kantajat muistuttavat tässä yhteydessä perusoikeuskirjalla suojattujen perusoikeuksien tärkeydestä. He muistuttavat myös, että vaikka perusoikeudet eivät ole ehdottomia, niiden rajoittamisen on aina perustuttava lakiin, tapahduttava kyseisten oikeuksien keskeistä sisältöä kunnioittaen ja oltava suhteellisuusperiaatteen mukaista.

a) Yksityisyyttä ja henkilötietojen suojaa, fyysistä koskemattomuutta, vapautta ja turvallisuutta sekä yhdenvertaista kohtelua ja syrjimättömyyttä koskevien oikeuksien väitetty loukkaus

188 Kantajat väittävät ensinnäkin, että riidanalaisella päätöksellä loukataan perusoikeuskirjan 3 artiklan 1 kohdassa tunnustettua oikeutta fyysiseen koskemattomuuteen, koska sillä velvoitetaan kantajat, joilla ei ole rokotustodistusta tai taudista parantumista koskevaa todistusta, otattamaan joka toinen päivä nenänielunäyte SARS-CoV-2-tartunnan poissulkemiseksi. Kantajat pitävät näiden näytteiden ottamista sekä erityisen invasiivisena että vaarallisena ja tukeutuvat tässä Académie nationale de médecinen (kansallinen lääketiedeakatemia, Ranska) 8.4.2021 julkaisemaan lehdistötiedotteeseen, jossa kerrotaan vakavista komplikaatioista, esimerkiksi ”etummaisen kallokuopan vammoista, jotka liittyvät aivokalvontulehduksen riskiin”.

189 Toiseksi kantajat katsovat, että riidanalaisella päätöksellä loukataan perusoikeuskirjan 20 ja 21 artiklassa tunnustettuja yhdenvertaisuuden ja syrjintäkiellon periaatteita, koska siinä kohdellaan samalla tavoin yhtäältä parlamentissa silloin tällöin käyviä henkilöitä, eli vierailijoilta, paikallisia avustajia, ulkopuolisia puhujia ja edunvalvoja, ja toisaalta parlamentin jäseniä ja henkilöstöä, joiden on tultava parlamentin rakennuksiin säännöllisesti.

190 Lisäksi kantajat katsovat, että niitä heistä, joilla ei ole rokotustodistusta tai taudista parantumista koskevaa todistusta, syrjitään suhteessa henkilöihin, joilla on tällainen todistus, sikäli, että heidän on käytävä vähintään joka toinen päivä covid-19-testissä voidakseen tehdä työtään ja hoitaa edustajantoimeaan.

191 Kolmanneksi riidanalaisella päätöksellä loukataan kantajien mukaan tämän vuoksi perusoikeuskirjan 3 artiklan 2 kohdassa vahvistettua oikeutta vapaaehtoiseen ja asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena annettuun suostumukseen kaikkiin ihmiskehoon kohdistuviin lääketieteellisiin toimenpiteisiin sekä perusoikeuskirjan 6 artiklassa tunnustettua oikeutta vapauteen. Nenänielunäytteen ottaminen voi olla monille ylipääsemättömän vaikeaa, ja heistä voikin tuntua, että rokottautuminen on ainoa tapa välttää toistuvat näytteenotot. Kantajat kuitenkin muistuttavat, ettei koronarokotus ole pakollinen missään unionin jäsenvaltiossa, joten tällainen peitelty rokotuspakko on vastoin oikeutta vapauteen.

192 Neljänneksi kantajat katsovat, että koska riidanalaisessa päätöksessä asetetaan työpaikalle pääsyn ehdoksi saatujen rokotteiden, koronatestin tuloksen tai taudista parantumista koskevan todisteen kaltaisten erittäin arkaluontoisten terveystietojen esittäminen, sillä loukataan oikeutta yksityisyyteen ja henkilötietojen suojaan. He nimittäin toteavat, että asetuksen 2018/1725 10 artiklan 1 kohdan mukaisesti terveystietojen käsittely on kiellettyä poikkeustapauksia lukuun ottamatta.

193 Parlamentti kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

194 Ensinnäkin ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee, että riidanalainen päätös on unionin oikeuteen kuuluva oikeusperusta, jonka nojalla voidaan hyväksyä niitä oikeuksia rajoittavia toimenpiteitä, joihin kantajat vetoavat neljännen kanneperusteen ensimmäisessä osassa; oikeuksia on näin ollen katsottava rajoitettavan ”lailla” perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

195 Toiseksi on todettava, ettei riidanalaisella päätöksellä loukata niiden oikeuksien keskeistä sisältöä, joihin kantajat vetoavat.

196 Rokotustodistusta tai taudista parantumista koskevaa todistusta vailla olevien kantajien fyysisen koskemattomuuden väitetystä loukkauksesta, jollainen säännöllinen käynti heidän erityisen invasiivisena pitämässään nenänielutestissä heidän mukaansa on, on nimittäin todettava ensinnäkin, että riidanalaisessa päätöksessä ainoastaan asetetaan parlamentin rakennuksiin pääsyn ehdoksi koronatodistuksen esittäminen, mutta siinä ei vaadita tiettyjä testejä, jotka edellyttäisivät nenänielunäytteen ottamista. Tällaiset kantajat voivat nimittäin joko otattaa PCR-testin nielusta tai teettää asetuksen 2021/953 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti terveydenhuollon ammattilaisella pika-antigeenitestin.

197 Kantajien mainitsemasta Académie nationale de médecinen 8.4.2021 julkaisemasta lehdistötiedotteesta on todettava siinä ensinnäkin katsottavan, että nenänielunäytteen ottajana on aina oltava terveydenhuollon ammattilainen, joka on koulutettu suorittamaan näytteenotto tiettyjä tiukkoja teknisiä vaatimuksia noudattaen, ja toiseksi, että lasten kohdalla on käytettävä ensisijaisesti sylkinäytettä, mitä ei sovelleta kantajiin, ja kolmanneksi, että itse tehtävien testien käyttäjiä on varoitettava pyyhkäisynäytteen ottamiseen liittyvistä riskeistä. Parlamentti kuitenkin toteaa tällaisten hankaluuksien olevan yksi syy siihen, ettei se myönnä pääsyä rakennuksiinsa itse tehtävien testien perusteella, vaan hyväksyy ainoastaan terveydenhuollon ammattilaisen tekemän pika-antigeenitestin.

198 Lopuksi on muistutettava parlamentin tavoin, että kantajat voivat asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa riidanalaisen päätöksen 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti pyytää parlamentin pääsihteeriä tekemään poikkeuksen voimassaolevan koronatodistuksen esittämisvaatimuksesta.

199 Toiseksi on muistutettava perusoikeuskirjan 20 ja 21 artiklassa tunnustettujen yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteiden väitetystä loukkauksesta, että oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. tuomio 5.7.2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, 29 ja 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

200 Erilaisten tilanteiden rinnastettavuutta koskevasta vaatimuksesta on todettava, että sitä on arvioitava kaikkien näille tilanteille ominaisten seikkojen kannalta. Nämä seikat on muun muassa määritettävä ja niitä on arvioitava unionin sen toimen kohteen ja päämäärän valossa, jolla kyseinen erottelu otetaan käyttöön. On myös otettava huomioon sen alan periaatteet ja tavoitteet, johon kyseinen toimi kuuluu (ks. tuomio 19.12.2019, HK v. komissio, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen)

201 Kuten parlamentti toteaa, käsiteltävässä asiassa ulkopuolisten vierailijoiden rinnastettavuutta parlamentin jäseniin ja henkilöstöön on arvioitava suhteessa riidanalaisen päätöksen tavoitteeseen eikä sillä perusteella, miten usein nämä henkilöt käyvät parlamentin rakennuksissa. Riidanalaisen päätöksen tavoitteena on kyseisen päätöksen johdanto-osan 11 perustelukappaleen mukaan ”tarjota riittävät takeet kaikkien parlamentin tiloissa oleskelevien henkilöiden hengen ja terveyden suojelemiseksi”, mistä on todettava, ettei kantajien tilanteen voida katsoa poikkeavan kaikkien muiden parlamentin rakennuksiin pyrkivien henkilöiden tilanteesta, vaikka riidanalaisella päätöksellä rajoitetaan heidän oikeuksiaan merkittävämmin, koska sen seurauksena heidän on täytettävä tietty edellytys päästäkseen työpaikalleen. Parlamentin rakennusten sisällä parlamentin jäsenillä ja henkilöstöllä on nimittäin yhtä suuri riski saada koronatartunta kuin kaikilla muillakin sinne saapuneilla.

202 Ei myöskään voida katsoa, että kantajista niitä, joilla ei ole rokotustodistusta tai taudista parantumista koskevaa todistusta, syrjittäisiin suhteessa henkilöihin, joilla tällainen todistus on. Riidanalaisessa päätöksessä ei nimittäin aseteta etusijalle mitään asetuksen 2021/953 3 artiklan 1 kohdassa mainituista kolmesta todistuksesta, sillä siinä säädetään ainoastaan sellaisen koronatodistuksen voimassaolon tarkastamisesta, jossa vahvistetaan, että haltijalla on jokin näistä kolmesta todistuksesta, kuten kyseisen päätöksen 1 artiklassa säädetään.

203 Ei näin ollen voida katsoa, että suhteessa riidanalaisen päätöksen tavoitteeseen kantajia kohdeltaisiin eriarvoisesti tai syrjittäisiin kaikkiin muihin parlamentin rakennuksiin pyrkiviin henkilöihin nähden tai sellaisiin henkilöihin nähden, joilla on rokotustodistus tai taudista parantumista koskeva todistus.

204 Kolmanneksi siitä, että kantajat vetoavat oikeuteensa antaa asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena vapaaehtoinen suostumus kaikkiin kehoonsa kohdistuviin lääketieteellisiin toimenpiteisiin sekä vapautta koskevaan oikeuteensa, on muistutettava, ettei riidanalaisessa päätöksessä aseteta etusijalle mitään asetuksen 2021/953 3 artiklan 1 kohdassa mainituista kolmesta todistuksesta, jotka oikeuttavat voimassaolevaan koronatodistukseen, vaan ainoastaan asetetaan parlamentin rakennuksiin pääsyn ehdoksi jonkin näistä todistuksista esittäminen.

205 Koska parlamentti on toteuttanut toimenpiteitä, joilla helpotetaan testaustodistuksen hankkimista PCR-testin avulla, jonka voi teettää maksutta Brysselissä, Strasbourgissa tai Luxemburgissa (Luxemburg) sijaitsevissa testauskeskuksissa, ja koska se lisäksi hyväksyy Belgiassa, Ranskassa tai Luxemburgissa tehdyn PCR-testin, jota ei ole muunnettu koronatodistukseksi, ei voida katsoa, että riidanalaisessa päätöksessä todellisuudessa säädettäisiin peitellystä rokotuspakosta, joka koskisi henkilöitä, joilla ei ole rokotustodistusta tai taudista parantumista koskevaa todistusta.

206 Neljänneksi parlamentti ei kiistä sitä, etteikö riidanalainen päätös voisi tarkoittaa puuttumista yksityisyyttä ja henkilötietojen suojaa koskeviin kantajien oikeuksiin, jotka on tunnustettu perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklassa, kun siinä asetetaan kantajien terveydentilaa koskevia henkilötietoja sisältävän voimassaolevan koronatodistuksen esittäminen ehdoksi sille, että he pääsevät työpaikalleen.

207 Kuten kantajat toteavat, tällaisten tietojen käsittely on asetuksen 2018/1725 10 artiklan 1 kohdan mukaisesti lähtökohtaisesti kielletty lukuun ottamatta saman asetuksen 10 artiklan 2 kohdassa lueteltuja poikkeustapauksia. On kuitenkin niin, kuten parlamentti toteaa, että riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 24 perustelukappaleen mukaisesti asetuksen 2018/1725 10 artiklan 2 kohdan g ja i alakohta luettuina yhdessä saman asetuksen 5 artiklan 1 kohdan a alakohdan kanssa muodostavat oikeusperustan koronatodistuksiin sisältyvien henkilötietojen käsittelylle, sillä kyseinen käsittely on tarpeen kansanterveyden suojelemiseksi ja covid-19-taudin leviämisen rajoittamiseksi.

208 Mistään kantajien esittämästä seikasta ei myöskään käy ilmi, että riidanalaisella päätöksellä loukattaisiin niiden oikeuksien keskeistä sisältöä, joihin he vetoavat, eikä varsinkaan heidän oikeuttaan henkilötietojen suojaan. Edellä 170–188 kohdasta nimittäin ilmenee, että parlamentti on noudattanut tietojen minimoinnin periaatetta eikä riidanalaisen päätöksen nojalla tapahtunutta henkilötietojen käsittelyä voida pitää lainvastaisena tai epäasianmukaisena.

209 Jos oletetaan, että oikeuksia, joihin kantajat vetoavat, on todettu rajoitettavan edes vähänkin, on kolmanneksi perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti vielä tutkittava, ovatko kyseiset rajoitukset suhteellisuusperiaatteen mukaisesti välttämättömiä ja vastaavatko ne tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.

b) Suhteellisuusperiaatteen väitetty loukkaaminen

210 Kantajat pyytävät unionin yleistä tuomioistuinta arvioimaan, onko riidanalainen päätös kolmen suhteellisuusperiaatteen osatekijän mukainen sellaisina kuin niistä määrätään perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa.

211 Aluksi on todettava, että riidanalaisen päätöksen laillisuutta on arvioitava ainoastaan sen tekemisen ajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella (tuomio 9.7.2007, Sun Chemical Group ym. v. komissio, T-282/06, EU:T:2007:203, 59 kohta ja tuomio 26.10.2012, Oil Turbo Compressor v. neuvosto, T-63/12, EU:T:2012:579, 29 kohta).

212 Näin ollen käsiteltävässä asiassa on tarkasteltava riidanalaisen päätöksen asianmukaisuutta, välttämättömyyttä ja oikeasuhteisuutta kyseisen päätöksen tavoitteiden kannalta sekä riidanalaisen päätöksen tekoajankohtana vallinneen epidemiatilanteen ja käytettävissä olleen tieteellisen tiedon perusteella.

1) Kyseessä olevien toimenpiteiden välttämättömyys

213 Kantajat väittävät ensinnäkin, ettei riidanalainen päätös ole välttämätön, jotta voitaisiin saavuttaa siinä asetetut tavoitteet, etenkään tavoite, joka koskee covid-19-taudin leviämisen estämistä parlamentissa ja siten parlamentin jäsenten ja henkilöstön terveyden suojelemista.

214 Kantajat katsovat, että kyseiset tavoitteet olisi voitu saavuttaa jo voimassa olleilla, vähemmän rajoittavilla toimenpiteillä, joita olivat erityisesti lämmön mittaaminen, kasvomaskin käyttö, lähikontaktien välttäminen, toimistojen ja kokoushuoneiden säännöllinen tuulettaminen ja ilmanvaihto sekä käsien desinfiointi. Kantajien mukaan ei myöskään ole osoitettu, että covid-19-taudin tarttumisen riski olisi parlamentin rakennuksissa erityisen suuri. He muistuttavat tältä osin, että Maailman terveysjärjestön (WHO) ohjeiden mukaisesti riskit on arvioitava erikseen kunkin työympäristön ja kunkin ammatin tai ammattiryhmän osalta.

215 Tästä seuraa kantajien mukaan, ettei parlamentin rakennuksissa ollut tarvetta lisätoimenpiteille. He katsovat, etteivät riidanalaisessa päätöksessä säädettyjen kaltaiset vapaudenvastaiset toimenpiteet olleet välttämättömiä vain siksi, että henkilöiden määrä parlamentin rakennuksissa saattoi kasvaa, että matkustaminen lisääntyi virkamatkojen uudelleen alkaessa ja että kokouksia pidettiin säännöllisesti paikan päällä, kuten riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 13 perustelukappaleessa todetaan.

216 Parlamentti kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

217 Aluksi on todettava, että ennalta varautumisen periaate on unionin oikeuden yleinen periaate, joka perustuu SEUT 11 artiklaan, SEUT 168 artiklan 1 kohtaan, SEUT 169 artiklan 1 ja 2 kohtaan sekä SEUT 191 artiklan 1 ja 2 kohtaan. Ennalta varautumisen periaate merkitsee, että jos ei vielä ole varmuutta siitä, onko olemassa ihmisten terveyteen kohdistuvia riskejä, voidaan toteuttaa suojatoimenpiteitä odottamatta, että riskien olemassaolo ja vakavuus osoitetaan täysin, kunhan nämä toimenpiteet ovat syrjimättömiä ja objektiivisia (ks. vastaavasti tuomio 10.4.2014, Acino v. komissio, C-269/13 P, EU:C:2014:255, 57 kohta ja tuomio 17.3.2016, Zoofachhandel Züpke ym. v. komissio, T-817/14, EU:T:2016:157, 51 kohta).

218 Lisäksi on muistutettava, että parlamentin on huolenpitovelvollisuutensa sekä erityisesti henkilöstösääntöjen 1 e artiklan 2 kohdasta johtuvan velvollisuutensa mukaisesti varmistettava henkilöstönsä terveys; henkilöstösääntöjä sovelletaan myös unionin tilapäiseen henkilöstöön muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 10 artiklan nojalla, joka on yksi riidanalaisen päätöksen oikeusperustoista (ks. edellä 102 kohta).

219 Käsiteltävässä asiassa parlamentti on perustellut riidanalaisen päätöksen tekemistä jäljempänä mainituilla seikoilla.

220 Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan viidennestä perustelukappaleesta ilmenee ensinnäkin, että Euroopan terveystilanteessa havaittiin syyskuusta 2021 alkaen covid-19-tartuntojen lisääntymissuuntaus ja että 1.11.2021 uusien tartuntojen määrä oli sama kuin marraskuussa 2020.

221 Ei näin ollen voida katsoa, että riidanalaisen päätöksen tekoajankohtana epidemiatilanne olisi ollut ”vakaa”, kuten kantajat väittävät.

222 Toiseksi parlamentin asiantuntijalääkäri arvioi sen jälkeen, kun etätyöstä oli luovuttu 1.9.2021 alkaen, että paluu työpaikalla tehtävään työhön lisää viruksen leviämisriskiä. Kuten riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 13 perustelukappaleesta ilmenee, parlamentti otti huomioon sen, että parlamentin rakennuksissa oleskelevien henkilöiden määrän kasvu ja covid-19-taudin esiintyvyyden kasvaminen yhteiskunnassa lisäsivät riskiä viruksen kulkeutumisesta Euroopan parlamenttiin, covid-19-taudin leviämisestä talon sisällä ja karanteeneista. Parlamentti otti

huomioon myös sen, että koska parlamentin jäsenet olivat toistuvasti yhteydessä äänestäjäkuntaansa 27:ssä epidemiatilanteeltaan suuresti vaihtelevassa jäsenvaltiossa, lukuisat ulkomaanmatkat kasvattivat entisestään riskiä siitä, että parlamentista muodostuu tautipesäke.

223 Edellä esitetyn perusteella on näin ollen todettava parlamentin voineen perustellusti katsoa, että voimakkaammat ennaltaehkäisevät terveystoimet olivat välttämättömiä, jotta voitaisiin suojella kaikkien parlamentin rakennuksissa oleskelevien henkilöiden terveyttä. Kuten parlamentti on todennut, riidanalaista päätöstä tehtäessä vallinneessa epidemiatilanteessa voitiin nimittäin perustellusti katsoa, että covid-19-taudin leviämisen rajoittamiseksi parlamentin sisällä ja siten parlamentin henkilöstön terveyden suojelemiseksi oli välttämätöntä aloittaa jo käytössä olleiden ennaltaehkäisevien toimenpiteiden lisäksi koronatodistusten tarkastaminen parlamentin sisäänkäynneillä.

224 Kantajat ovat oikeassa todetessaan, että 22.11.2021 alkaen päätettiin ottaa käyttöön kaikkia henkilöstön jäseniä koskeva pakollinen etätyö kolmena päivänä viikossa, jos tehtävien hoito sen salli.

225 Kuten edellä 214 kohdassa muistutetaan, riidanalaisen päätöksen laillisuutta on kuitenkin arvioitava ainoastaan sen antamisen ajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella. Tätä riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeistä seikkaa ei näin ollen voida ottaa huomioon arvioitaessa kyseisen päätöksen laillisuutta.

2) Kyseessä olevien toimenpiteiden asianmukaisuus

226 Kantajat väittävät seuraavaksi, ettei riidanalainen päätös ole asianmukainen tapa estää viruksen leviäminen ja tarttuminen parlamentin rakennuksiin saapuviin parlamentin jäseniin ja henkilöstöön. He katsovat nimittäin, ettei ole olemassa tieteellistä yksimielisyyttä siitä, levittävätkö rokotetut henkilöt virusta, ja että hyvin monissa tutkimuksissa on osoitettu sekä rokotettujen että rokottamattomien henkilöiden voivan toimia levittäjinä. WHO on kantajien mukaan itse korostanut 5.2.2021 ilmestyneessä julkaisussa, että ”on edelleen olemassa merkittäviä tuntemattomia tekijöitä, jotka koskevat rokotuksen kykyä vähentää tartuttavuutta”. Kantajat katsovat tämän perusteella, ettei rokotustodistus tai taudista parantumista koskeva todistus ole minkäänlainen tae siitä, ettei kyseinen henkilö voisi levittää tautia. Samoin negatiivisen PCR-testin esittäminen on heidän mukaansa epäasianmukainen ja suhteeton toimenpide, kun otetaan huomioon väärien positiivisten tulosten suuri määrä. Kantajien mukaan ei siis voida perustellusti väittää, että asettamalla voimassaolevan koronatodistuksen esittäminen ehdoksi parlamentin rakennuksiin pääsylle voidaan vähentää viruksen leviämisriskiä ja siten suojella rakennuksiin saapuvia henkilöitä.

227 Parlamentti kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

228 Aluksi on muistutettava, että riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 11 perustelukappaleen mukaan päätöksen tarkoituksena on erityisesti ”tarjota riittävät takeet kaikkien parlamentin tiloissa oleskelevien henkilöiden hengen ja terveyden suojelemiseksi”. Näin ollen on tutkittava, onko riidanalainen päätös asianmukainen toimenpide tämän tavoitteen saavuttamiseksi.

229 On todettava, että vaikka tietyissä tutkimuksissa, joihin kantajat vetoavat, osoitetaan myös rokotettujen henkilöiden voivan levittää virusta ja rokotteen antaman suojan heikkenevän huomattavasti ajan myötä, erityisesti parlamentin asiantuntijalääkärin 10.10.2021 antamassa lausunnossa, johon puhemiehistö on tukeutunut tehdessään riidanalaista päätöstä, kuitenkin

todetaan seuraavaa: ”Tuoreiden tietojen mukaan tarttumisriski on heikoimmillaan kahden rokotetun henkilön välillä ja korkeimmillaan puolestaan kahden rokottamattoman henkilön välillä; (rokotetun) henkilön riski saada tartunta on paljon suurempi, jos hän on kontaktissa rokottamattomaan henkilöön kuin jos hän on kontaktissa täysin rokotettuun henkilöön.”

230 Lisäksi erään parlamentin toimittaman tutkimuksen (Singanayagam, A., Hakki, S., Dunning, J. ym., ”Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study”, *Lancet Infc. Dis*. 2022, 29.10.2021, s. 183–195) mukaan rokotus vähentää riskiä saada riidanalaisen päätöksen tekoajankohtana Euroopassa vallinneen virusmuodon eli deltavariantin aiheuttama tartunta, koska se sekä alentaa riskialttiissa kontaktissa olleen rokotetun henkilön todennäköisyyttä saada tartunta että vähentää tartunnan saaneen rokotetun henkilön tartuttavuuden intensiteettiä ja kestoa.

231 Siitä kantajien väitteestä, jonka mukaan rokotteiden tehokkuus viruksen leviämisen estämisessä heikkenee huomattavasti ajan myötä, on puolestaan todettava parlamentin tavoin ensimmäisestä kantajien mainitsemasta tutkimuksesta (Riemersma, K. K. ym., ”Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination”, *MedRxiv*, 15.10.2021, s. 4) ilmenevän, että antamalla rokotteen lisäannos ensimmäisen rokotussarjan jälkeen voidaan huomattavasti alentaa deltavarianttitartunnan riskiä.

232 Tässä yhteydessä on myös muistutettava, että asetuksen 2021/953 johdanto-osan seitsemännen perustelukappaleen mukaan henkilöillä, jotka on rokotettu tai joilla on tuore negatiivinen tulos covid-19-testistä, ja henkilöillä, jotka ovat parantuneet covid-19:stä edellisten kuuden kuukauden aikana, vaikuttaa käytettävissä olevan tieteellisen näytön perusteella olevan pienentynyt riski tartuttaa SARS-CoV-2 muihin. Kantajat eivät näin ollen voi kyseenalaistaa asetuksen 2021/953 pätevyyttä, jota koskee laillisuusolettama, esittämättä tarkempaa ja vakuuttavampaa näyttöä – varsinkin, kun otetaan huomioon, etteivät he ole virallisesti vedonneet tämän asetuksen lainvastaisuuteen SEUT 277 artiklan nojalla.

233 Vielä on todettava vääriä positiivisia tuloksia tuottavia testejä koskevasta kantajien väitteestä, etteivät kantajat ole esittäneet minkäänlaista näyttöä, jonka perusteella voitaisiin katsoa tällaisia testejä olevan niin paljon, että määrä heikentäisi kyseisten testien luotettavuutta perustana yhdelle niistä asetuksen 2021/953 mukaisesta kolmesta todistuksesta, jotka osoittavat, ettei haltijalla ole covid-19-tartuntaa.

234 Kuten parlamentti toteaa, on joka tapauksessa niin, että belgialaisen julkisen laitoksen Sciensanon mukaan PCR-testien positiivisia ja heikosti positiivisia tuloksia voidaan tietyissä tapauksissa pitää merkkinä sairastetusta taudista, jos tietyt edellytykset täyttyvät; näissä tapauksissa eristäminen ei ole tarpeen.

235 Kantajat ovat näin ollen oikeassa väittäessään, etteivät rokotukset, testit tai parantuminen täysin estä viruksen leviämistä, mutta lääketieteellisistä lausunnoista, joihin parlamentti on tukeutunut tehdessään riidanalaista päätöstä ja jotka itsessään perustuvat tuolloin käytettävissä olleeseen tieteelliseen tietoon, ilmenee kuitenkin, että asettamalla velvollisuus esittää voimassaoleva koronatodistus voidaan pienentää leviämisriskiä ja siten vahvistaa jo käytössä olevia terveystoimenpiteitä tarkastamalla nämä kolme seikkaa objektiivisesti ja syrjimättömästi.

236 Kun otetaan huomioon parlamentin käytettävissä olleet tiedot ja etenkin riidanalaista päätöstä tehtäessä vallinnut epidemiatilanne ja olemassa ollut tieteellinen tieto, on näin ollen todettava, että parlamentti saattoi perustellusti pitää vaatimusta voimassaolevan koronatodistuksen esittämisestä sen rakennuksiin pääsemiseksi asianmukaisena toimenpiteenä, jonka avulla voidaan saavuttaa parlamentin henkilöstön ja kaikkien sen rakennuksissa oleskelevien henkilöiden terveyden suojelemista koskeva tavoite.

3) Kyseessä olevien toimenpiteiden oikeasuhteisuus

237 Kolmanneksi kantajat katsovat riidanalaisen päätöksen olevan ilmeisen suhteeton, koska sen johdanto-osan seitsemännen perustelukappaleen mukaan parlamentin työterveyspalvelu on arvioinut parlamentin rokotuskattavuudeksi 80–85 prosenttia. Kantajat toteavat, että jos rokotuskattavuus on näin korkea, on ilmeisen suhteetonta rajoittaa lisätoimenpiteenä parlamentin rakennuksiin pääsy niihin, joilla on voimassaoleva koronatodistus – jollei covid-19-taudin vastaista rokotusta pidetä tehottomana.

238 Kantajien mukaan parlamentti ei varsinkaan voi perustella riidanalaisen päätöksen oikeasuhteisuutta tarpeella suojella rokottamattomia parlamentin jäseniä ja henkilöstöä. He katsovat, että kyseessä on näiden henkilöiden oma valinta, eikä parlamentti voi syrjiä heitä sillä perusteella, että se haluaa suojella heitä tämän valinnan väitetyiltä terveysvaikutuksilta.

239 Parlamentti kiistää nämä väitteet ja niiden perustelut.

240 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden yleisiin periaatteisiin kuuluva suhteellisuusperiaate edellyttää, että unionin toimielinten säädöksillä, päätöksillä ja muilla toimenpiteillä ei saa ylittää niitä rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista niillä lainmukaisesti tavoiteltujen päämäärien toteuttamiseksi ja tähän soveltuvaa, mikä merkitsee sitä, että silloin kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava toimenpide, ja sitä, että toimenpiteistä aiheutuvat haitat eivät saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (tuomio 8.7.2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, 45 kohta ja tuomio 4.6.2020, Unkari v. komissio, C-456/18 P, EU:C:2020:421, 41 kohta).

241 Näin ollen on tutkittava, onko riidanalaisessa päätöksessä säädetty voimassaolevan koronatodistuksen esittämisvaatimus oikeasuhteinen sillä tavoiteltuun päämäärään nähden sikäli, ettei samaa päämäärää voitaisi saavuttaa vähemmän rajoittavilla mutta yhtä tehokkailla toimenpiteillä (ks. vastaavasti tuomio 11.2.2021, Katoen Natie Bulk Terminals ja General Services Antwerp, C-407/19 ja C-471/19, EU:C:2021:107, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

242 Kantajat eivät voi perustellusti väittää, että koska parlamentin arviolta 80–85-prosenttinen rokotuskattavuus on korkea, olisi ilmeisen suhteetonta rajoittaa lisätoimenpiteenä parlamentin rakennuksiin pääsy niihin, joilla on voimassaoleva koronatodistus.

243 Heidän perustelunsa lähtee siitä, ettei tällainen toimenpide käytännössä edistäisi henkilöstön ja kaikkien parlamentin rakennuksessa oleskelevien henkilöiden terveyden suojelua.

244 Kun otetaan huomioon parlamentissa havaittujen tartuntatapausten määrä, se, että rakennuksiin oli syyskuusta 2021 lähtien alkanut saapua huomattavasti enemmän ihmisiä, joiden rokotustilannetta ei tiedetty, viruksen deltavariantin vallitsevuus ja yleisen pandemiatilanteen kehityssuunta, jo käytössä olevien terveystoimien yhdistäminen koronatodistusten pakolliseen

tarkastamiseen oli, kuten parlamentti on todennut ja kuten riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 14 perustelukappaleesta ilmenee, kuitenkin oikeasuhteinen toimenpide riidanalaisella päätöksellä tavoiteltuun päämäärään nähden, joka on parlamentin jäsenten ja henkilöstön terveyden suojelu ja covid-19-taudin leviämisen rajoittaminen.

245 Sekä kantajat että parlamentti ovat lisäksi toimittaneet tieteellisiä tutkimuksia, jotka kuvastavat riidanalaisen päätöksen tekoajankohdan aikaista tieteellistä tietoa ja joista ilmenee, että vaikka rokotuksella ei voida täysin poistaa covid-19-taudin tarttumisriskiä, se kuitenkin pienentää tätä riskiä huomattavasti. Parlamentti saattoi näin ollen perustellusti katsoa, että voimassaolevan koronatodistuksen esittämisvaatimus, joka tarkoittaa, että henkilöllä on oltava joko rokotustodistus, taudista parantumista koskeva todistus tai testaustodistus päästäkseen parlamentin rakennuksiin, auttaisi pienentämään riskiä.

246 Tässä yhteydessä on todettava, etteivät kantajat ole osoittaneet, että parlamentti olisi voinut hyväksyä muita toimenpiteitä, jotka olisivat vähemmän rajoittavia mutta yhtä tehokkaita.

247 Kantajat eivät myöskään ole osoittaneet, miten jatkamalla riidanalaisen päätöksen tekoajankohtana jo käytössä olleita terveystoimia ilman lisärajoituksia olisi kyetty yhtä tehokkaasti saavuttamaan parlamentissa todettujen tartuntojen määrän vähentämistä koskeva tavoite, jotta voidaan suojella henkilöstön terveyttä. Parlamentti on nimittäin todennut istunnossa, että siellä todettujen tartuntojen määrä pieneni voimakkaasti riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen, mikä on omiaan osoittamaan kyseisen toimenpiteen tehokkuuden.

248 Ilman riidanalaisessa päätöksessä säädettyjä lisätoimenpiteitä rokottamaton ja covid-19-tautia sairastamaton henkilö, eli mahdollinen viruksen kantaja, olisi nimittäin voinut saapua vapaasti ja ilman, että häntä olisi voitu millään tavalla tarkastaa, parlamentin rakennuksiin ja aiheuttaa siten vaaran, että siellä työskentelevät tai päivittäin vierailevat monet henkilöt saavat tartunnan.

249 Sillä, että riidanalainen päätös olisi antanut rokotetuille henkilöille ”valheellisen turvallisuudentunteen”, kuten kantajat ovat istunnossa väittäneet, saamalla heidät uskomaan, etteivät he voi saada covid-19-tartuntaa, kun he esittävät rokotustodistukseen perustuvan voimassaolevan koronatodistuksen, ei voida kyseenalaistaa riidanalaisen päätöksen oikeasuhteisuutta, vaikka kyseinen tunne osoittautuisi todelliseksi. Tämän väitteen perusteella ei nimittäin voida todeta, että käytettävissä olisi ollut vähemmän rajoittavia mutta yhtä tehokkaita toimenpiteitä, vaan mahdollisesti ainoastaan, että parlamentti olisi voinut hyväksyä muita vieläkin rajoittavampia toimenpiteitä, esimerkiksi vaatia, että myös rokotetut henkilöt käyvät säännöllisesti testissä.

250 Riidanalaisen päätöksen oikeasuhteisuutta ei horjuta myöskään se, että unionin muut toimielimet eivät ole ottaneet käyttöön vastaavia rajoituksia. Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 13 perustelukappaleesta nimittäin ilmenee, ettei parlamentti tukeutunut ainoastaan Euroopan yleiseen epidemiatilanteeseen vaan myös parlamentin erityisyyteen kansainvälisenä organisaationa, jonka on otettava huomioon, että lukuisat ulkomaanmatkat kasvattavat entisestään riskiä siitä, että parlamentista muodostuu tautipesäke.

251 Lopuksi on myös painotettava erityisesti riidanalaisella päätöksellä käyttöön otettujen toimenpiteiden väliaikaisuutta ja sitä, että niitä tarkastellaan säännöllisesti uudelleen terveystilanteen kehittyessä (ks. riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 27 perustelukappale).

252 Lisäksi on muistutettava, että riidanalaisessa päätöksessä säädetään ainoastaan siitä, että parlamentin rakennuksiin sen kolmella työskentelypaikkakunnalla pääsee vain esittämällä jonkin asetuksen 2021/953 3 artiklan 1 kohdan a–c alakohdassa säädetyistä todistuksista tai kyseisen asetuksen 8 artiklassa tarkoitetun vastaavan todistuksen. Todistuksen esittämisvelvollisuus voi tietenkin aiheuttaa käytännön hankaluuksia, mutta niiden merkitys on kuitenkin vähäisempi kuin muiden ihmisten terveyden suojelu, eikä niitä voida rinnastaa kantajien perusoikeuksien suhteettomaan loukkaukseen.

253 Näin ollen on todettava, että riidanalainen päätös on oikeasuhteinen sillä tavoiteltuun päämäärään nähden, kun otetaan huomioon parlamentin huolenpitovelvollisuus ja sen velvollisuus turvata henkilöstönsä terveys (ks. edellä 222 ja 223 kohta).

254 On kuitenkin huomautettava, että koska epidemiatilanne muuttuu jatkuvasti ja tieteellinen tieto erityisesti uusista varianteista lisääntyy, ”voimassaolevan koronatodistuksen esittämistä ehtona parlamentin rakennuksiin pääsylle pitäisi soveltaa vain niin kauan kuin sen perusteluna olevat poikkeusolosuhteet jatkuvat, ja sitä arvioidaan säännöllisesti uudelleen unionin ja parlamentin kolmen työskentelypaikkakunnan terveystilanteen perusteella, jotta voidaan taata, että kyseisten henkilöiden oikeudet ja kyseessä olevilla oikeuksilla suojellut edut ovat kaikkina aikoina asianmukaisessa tasapainossa”, kuten riidanalaisen päätöksen johdanto-osan 27 perustelukappaleessa todetaan.

255 Neljännen kanneperusteen toinen osa on näin ollen hylättävä samoin kuin neljäs kanneperuste kokonaisuudessaan.

256 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanteet on hylättävä perusteettomina.

Oikeudenkäyntikulut

257 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

258 Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on parlamentin vaatimusten mukaisesti velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan lukien.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanteet hylätään.

2) Robert Roos ja muut kantajat, joiden nimet luetellaan liitteessä, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan lukien.

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Julistettiin Luxemburgissa 27.4.2022.

Allekirjoitukset

Sisällys

I Asian tausta . . . 2

II Asianosaisten vaatimukset . . . 4

III Oikeudellinen arviointi . . . 5

A Kanteiden tutkittavaksi ottaminen . . . 5

1. Kantajien oikeussuojan tarve . . . 5

2. Kantajien asiavaltuus . . . 6

B Kanteiden tarkistamista koskevien pyyntöjen tutkittavaksi ottaminen . . . 10

C Asiakysymys . . . 11

1. Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan riidanalainen päätös ei perustu pätevään oikeusperustaan Euroopan parlamentin jäsenille aiheutuvien vaikutusten aikaansaamiseksi . . . 11

2. Toinen kanneperuste, jonka mukaan riidanalaisella päätöksellä loukataan periaatetta parlamentin jäsenten itsenäisyydestä ja riippumattomuudesta ja heille perussopimuksessa taattua vapautta . . . 15

a) Ensimmäinen osa, jonka mukaan riidanalainen päätös on ristiriidassa parlamentin jäsenten itsenäisyyttä ja riippumattomuutta koskevan periaatteen kanssa . . . 15

b) Toinen osa, joka koskee parlamentin jäsenille pöytäkirjassa N:o 7 taatun vapauden loukkaamista . . . 19

3. Kolmas kanneperuste, joka koskee henkilötietojen käsittelyä koskevien yleisten periaatteiden loukkaamista . . . 21

a) Ensimmäinen osa, joka koskee käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatteen ja lainmukaisuusperiaatteen loukkaamista . . . 21

b) Toinen osa, joka koskee asianmukaisen ja läpinäkyvän käsittelyn periaatteiden ja tietojen minimoinnin periaatteen loukkaamista . . . 24

4. Neljäs kanneperuste, jonka mukaan oikeutta yksityisyyteen, henkilötietojen suojaan, fyysiseen koskemattomuuteen, vapauteen ja turvallisuuteen sekä yhdenvertaiseen kohteluun ja syrjimättömyyteen on loukattu perusteettomasti ja kohtuuttomasti . . . 28

a) Yksityisyyttä ja henkilötietojen suojaa, fyysistä koskemattomuutta, vapautta ja turvallisuutta sekä yhdenvertaista kohtelua ja syrjimättömyyttä koskevien oikeuksien väitetty loukkaus . . . 28

b) Suhteellisuusperiaatteen väitetty loukkaaminen . . . 31

1) Kyseessä olevien toimenpiteiden välttämättömyys . . . 31

2) Kyseessä olevien toimenpiteiden asianmukaisuus 33

3) Kyseessä olevien toimenpiteiden oikeasuhteisuus 35

Oikeudenkäyntikulut 37